

sosyalist GENÇLİK

Yıl: 1, Sayı: 12
200 Kuruş
26 Kasım 1975

GENÇLİK, ÖĞRENCİ GENÇLİK VE DAHA ÇOK İŞÇİ GENÇLİK MÜCADELENİN SONUCUNU TAYİN EDECEKTİR. — LENİN —

tüm sosyalist, ilerici ve yurtseverler

FAŞİST OYUNLARI BOZALIM

Ülkemizde emperyalizm ve onun CIA gibi servislerinden kopuk olmayan bir oyun tezgahlanıyor: Faşist saldırılar tertipleniyor ve faşizm tırmandırılıyor. Bu saldırılar sadece öğrenci gençlik üzerinde değildir. İşçi sınıfımız ve emekçi halkımızın kahırlı mücadeleler sonucu elde ettiği demokrat ve siyasi hakları gasp edilmeye çalışılırken, yükselen devrimci-demokratik mücadelede boğulmak, bastırılmak isteniyor.

Bir yandan parlementoya anti-demokratik yasalar verilirken öte yandan da hangi mihraklara bağlı olduğu belli olan faşist sürülerce terör-prevakasyon ortamı yaratılıyor.

Sebep belli; demokratik kazanımları geri almak ve demokratik gelişmeye set çekmek için ihtiyaç duyulan yasaların çıkması ve hatta yasaların ötesinde bir faşist rejimin doğuş «hakını» hazırlamak. Buyüzden işçi sınıfına, emekçi halka ve özellikle öğrenci gençliğe saldırılar tertipleniyor.

Tekelci burjuvazi bütün kesimleriyle bu oyunun hazırlanması görevini üstlenmiş durumda; Sancar'ın ünlü 10 Kasım demeci faşist saldırıları gizleyip bu saldırıları ve saldırganları himayesi altına almakta... Tekelci burjuvazinin ünlü toplantılarında, işçi sınıfının en tabii demokratik haklarına bile karşı çıkılıyor, işçi sınıfının mücadelesini engellemek için elden gelecek her türlü girişimlere karar veriliyor... Cinayet şebekesinin Başbuğu Türkeş ölüm davetiyeleri gönderiyor... Doğuda milli baskı ve zulüm bütün iğrençliği ile sürdürülüyor, provakasyona yol açmak için tertipler sahneleniyor...

Burjuvazi ve onun köpekleri saldırıyor; işçi sınıfına emekçi halka ve gençliğe

Gün geçmiyorki, faşist komando sürüleri, okullara ve yurtlara, silahlı sopalı baskınlar yapmasın okul işgal etmesin, silah zoruyla toplantılar tertipleyip sahte amaçlı yürüyüşler yapmasın. Hepsi silahlı olan faşist sürüsü ülke çapında özellikle devrimci ve öğrenci gençliğe terör atıyor. Ama bu sefer sadece yüksek öğrenim gençliği değil aynı zamanda orta öğrenim gençliğinde bu KARA TERÖR sahası içinde.

Öğrenci gençlik içinde hiç bir tabanları olmayan faşistler, şimdi bambaşka metotlarla saldırıyorlar; küçük bir silahlı azınlık grup, öğrenci gençlik içinde, okullarda, yurtlarda etkinlik kurmak istiyorlar. Bunun içinde, silahlı terör hareketleri yapmaktan çekinmedikleri gibi şimdiye dek öne sürmedikleri akademik taleplerle boykot yapıyor, okulları işgal ediyorlar.

MHP ve onun yan örgütü olan Ülkü Ocaklarına bağlı faşist komandolar, çeşitli akademik talepler öne sürerek öğrenci tabanı kazanmak ve diğer yandanda silahlı terörle etkinliklerini sürdürmek amacı güdüyorlar. Böylece sosyalistler ve tutarlı ilericilerden, öğrenci gençlik tabanını tecrit etmeye çalışarak, kendi eylem metotlarına uygun dövüş biçimlerini tahrik ederek, «SOL» maceracı çizgileri dürtükleyip, oyuna getirmek istiyorlar. Bütün bu olanlar, emperyalizmin tarafından iktidarın ve polisin desteği ile, ülkemizde gelişen devrimci-demokratik mücadelenin engellenip, faşist tırmanışın sağlanması için yapılmakta.

Ve bu oyunun bir kısmı ve hatta önemli bir kısmı öğrenci gençlik içinde sürdürülmektedir.

TÜM SOSYALİST, İLERİCİ, YURTSEVER VE ANTİ-FAŞİSTLER;

Faşist tırmanış ve artan baskılar karşısında, elimiz kolumuz bağlı kalmamalı. Öğrenci gençlik üzerinde oynan oyunlar bütün halkımız üzerinde oynan oyunların bir parçasıdır. Bugün öğrenci gençliğe yapılan saldırı-özellikle öğrenci gençliğe... Ülkemizin toplumsal kesimleri için de en uyanık kesimini oluşturan gençlik, çoğunluğu ile anti - faşist ve anti-emperyalist olan ve sosyalistlerin ağırlıkta olduğu bu kesime devamlı saldırılar tertipleniyor.

Gençliğe yapılan saldırılar yarın daha geniş yığınlara ulaşacaktır. Faşizme şimdiden dur demek en büyük tarihi görev ve tek sorumluluktur!

Bunun için içinde bulunduğumuz örgütlerle, gerçekleri açıklayalım, baskıları protesto edelim ve demokratik mücadeleyi örgütleyelim.

Sadece basın bildirileriyle değil, aynı zamanda, tek tek veya birleşerek arkadaşımızla, eşimizle, çocuklarımızla, gerçekleri yayalım, ilerici, yurtsever parlementerlerden, basına, çeşitli kurum ve kuruluşlara kadar imzalı protesto metinleri gönderelim. Ama bunlarla yetinmeyelim, en geniş tabanlı anti-faşist, anti-emperyalist eylem birliğini oluşturarak dayanışma ve demokratik gösterilere girelim.

Bugün, bu tarihi dönemde, gerçek demokratlar ve gerçek anti faşistler olup olmadığımız meydana çıkacaktır.

SOSYALİST GENÇLER;

Gençlik içinde en büyük görev bizlere düşmektedir. Gençliğin en geniş tabanlı ilerici-demokratik birliğini, dayanışmasını sağlamak ve tüm anti-faşist ve anti-emperyalist gençliğe önderlik etmek göreviyle karşı karşıyayız. Geniş gençlik ve hele özellikle öğrenci gençlik yığınının çoğunluğunu örgütlü bir biçimde ve doğru bir politikayla faşizme karşı işçi sınıfının yanında ve onun öncülüğünde mücadeleye sevk etmeliyiz. En geniş gençlik yığınını, faşist saldırılara karşı çıkartmalıyız.

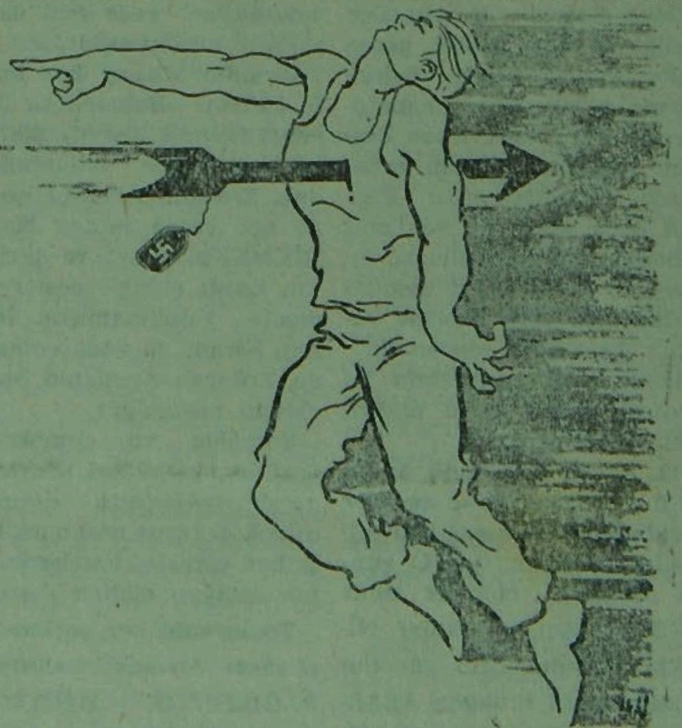
Okulları ve yurtları terk etmeden böylesine bir teslimiyetçi tavra girmeden-ki böyle bir tavır faşistlerinde isteğidir-yoğun bir ajitasyon ve propaganda çalışmasıyla birlikte derhal en geniş tabanlı örgütlenmeleri sağlayalım ve tüm ilerici yurtseverle en geniş ittifakları gerçekleştirelim. Faşistlere ve faşist saldırılara karşı asla bireysel terör yoluyla değil, gerektiğinde ve yerinde her türlü mücadele biçimlerinide kullanarak daima öğrenci kitlesiyle mücadele edelim ve bu mücadelede en önde olalım. Öte yandan «sol» maceracı, goşist, Mao'cu eğilimlerle kararlı bir şekilde mücadele ederek, onları öğrenci tabanından tecrit, edip mahkum edelim. Sloganımız; Ne teslimiyetçilik, nede «sol» maceracılık, daima örgütlü, geniş tabanlı yığın hareketi, olmalıdır.

SOSYALİST PARTİLER, DEVRİMCİ SENDİKALAR, VE İŞÇİLER

En büyük mücadele sorumluluğu sizlerin omuzundadır. Gençliğe yapılan saldırılar işçi sınıfına ve emekçi halka yapılan saldırıların bir parçasıdır. Gençliğin, bu saldırılara karşı doğru politikayla yürüteceği mücadele, işçi sınıfının mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Mücadelenin öncüsü, işçi sınıfı ve onun örgütleri, öğrenci gençliğe yapılan baskılara karşı çıkmassa ve hatta bunda başı çekmesse, geniş bir şekilde protesto hareketlerine girmesse, öncülük görevini yerine getiremiyeceği açık değil mi? Ve hatta doğru bir politikayla öğrenci gençliğe sahip çıkmassa, gençlik içinde gelişecek, Troçkist, Mao'cu eğilim'lerin yaratacağı provokasyonların en başta sorumlusu olunmayacakmı?

Goşist, Mao'cu gençlik örgütlerinin dışındaki örgütlere karşı dünün itici tavırları kırılmalı ve gençlikle daha sağlam bağlar kurularak, mücadelenin bu kararlı ve dinamik kesimine gerçek önderlik, doğru bir politikayla yapılmalıdır.

Lenin'inde dediği gibi «öğrencilere karşı yapılan baskılara karşı çıkmayan bir sosyalist işçi, sosyalist olamaz».

İŞÇİ SINIFININ DOĞRU POLİTİKASIYLA BİRLİKTE İLERİ!

GSB ANKARA ŞUBESİ YÖNETİM KURULU ÜYESİ HALÛK TAN İPEKÇİ'NİN 7 GÜN DERGİSİNE VERDİĞİ DEMEÇ

Üniversiteler açıldı, faşist saldırılarla ve kanlı açıldı. Başta belirtmek gerekir ki bu saldırıların ve öğrenciler arasındaki çatışmaların kısa dönemde bir takım tedbirlerle önlenebileceğini sanmak saflık, meseleye sınıf gözlüğü ile bakmamaktadır. Ortada bir olay vardır. Buna doğru yaklaşım, doğru teşhis ve doğru çözümler getirebilmek, meseleyi sınıfsal temeline oturtmakla, yalnız kendi başına değil, Türkiye'deki ekonomik-politik yapının bir parçası olarak bir bütünlük içinde ele almakla mümkün.

Bu anlamda Türkiye'deki politik duruma kısaca da olsa, değinmekte fayda var. Bugün başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun bütün kesimleri ülkedeki gittikçe derinleşen ekonomik ve politik buhranın da etkisiyle hızlı bir uyanış ve mücadeleye atılma azmi içinde. Uluslararası platformda kapitalist-emperyalist sistemin çıkmazı, günden güne, sosyalist sistemin, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının ve ezilen kalkların yiğit mücadelesi ile etki alanın daralması Türkiye gibi emperyalizme bağlı ülkeleri de etkilmekte ve sınıf mücadelesini keskinleştirmekte. İşçi sınıfının, emekçi halkın ve öğrenci gençliğin ekonomik-demokratik talepleri uğruna verdikleri mücadele grevler, direnişler, boykotlar şeklinde yükselmekte ama bu yükseliş kendiliğinden bir gelişim seyretmektedir. İşçi sınıfı ve emekçi halkın hareketi sosyalizm ile bütünleşebilmiş değil. Ve özellikle günümüzde özünde sınıf mücadelesini uzlaştıran sosyal-demokrasi olgusunun varlığı ve buna karşı bir takım sosyalistlerin aldığı kuyrukçu tavır işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin birleşmesini engelleyen sebeplerdendir. Egemen güçler açısından kapatilast - emperyalist sistemin çelişkilerinin ve çıkmazının yansıması, ülkedeki finans grupları arasındaki çelişkiler, finans grupları ile geri üretim ilişkileri arasındaki sürtüşmeler siyasi arenada, hükümet platformunda yansımakta ve belli anlamda hükümet edemez duruma düşmektedirler.

Gerici büçler her zaman kendi sınıf hakimiyetlerini devam ettirebilmek için, şu veya bu şekilde tehlikeye giren sömürülerini devam ettirebilmek için zora ve şiddete başvurur.

Bu burjuvazinin kendi sınıf fakimiyetini devam ettirebilmek için bir zorunluluktur. Ancak burjuvazi hiç bir zaman bununla yetinmez. Aynı zamanda yok edemediği emekçi yığınları bölmeye ve bunu kolaylaştırmak için de devrimci güçleri proveke etmeğe çalışır. Burjuvazinin gelişen devrimci hareketi ve devrimci güçleri proveke etme eğilimi toplum kesimlerinin tümünde olduğu gibi geçmiş hareketlerden şahit olduğumuz ve bugünde gördüğümüz gibi öğrenci gençlik üzerinde de yoğunlaşmış ve özellikle sosyalist harekette birtakım «SOL» maceracı eğilimleri olduğu -ki özellikle üniversite gençliği içinde- günümüzde, burjuvazi 12 Mart döneminin oyunlarını tezgahlama eğilimi içindedir.

Bugünde burjuvazi yine faşist çeteleri ile devrimci güçler ve özellikle devrimci üniversite gençliği üzerine üst-üste saldırılar düzenliyor. Sistemli ve programlı bir şekilde bu saldırıları yaygınlaştırıyor. Bu saldırılarda başlıca iki amaç var: Birincisi, bu şekilde üst üste yapacağı saldırılarla, yılgınlık ve moral bozukluğu yaratmak, ikincisi ise devrimci güçleri asıl çalışmalarından uzaklaştırıp, yanlış yönlere çekerek kitlelerden tecrit etmektir. Burjuvazi bu saldırıları ile yılgınlık ve moral bozukluğu yaratmak devrimci güçleri ve özellikle öğrenci gençliği pasifize etmek ve elde edilmiş bir takım demokratik mevzilerden geriletmek istemektedir.

Egemen güçler üniversite gençliğinin çarpık kapitalist sistemin bir sonucu olan bozuk eğitim sistemine karşı verdiği haklı akademik -demokratik mücadeleyi ezmeye çalışmakta. Üniversite gençliği içerisindeki sosyalistlerin görevi bu akademik demokratik mücadeleyi öğrenci gençliğin kitlesine yaymak ve onun öncülüğünü yapmaktır. Bu önemli bir görevdir şüphesiz. Ama bugün sosyalistlerin önünde çok daha önemli ve yakıcı bir görev olarak işçi sınıfı ve emekçi halkın örgütlenmesi durmaktadır. Bu görev üniversite gençliği içindeki işçi sınıfı sosyalistlerinin de önündedir. İşte bu noktada mesele açıklığa kavuşmakta. Burjuvazi saldırıları ile öğrenci gençliği okulların dört duvarı arasına sıkıştırmaya çalışmakta, öğrenci gençliğin hareketi ile gelişen işçi sınıfı ve emekçi halk hareketinin kaynaşmasını ve sosyalist öğrencilerin halkın mücadelesinde aktif rol almasını engellemeye çalışmaktadır. Burjuvazi, kendi istediği alanda devrimci gençliği faşistlerle çatıştırmak istemekte ve bunu kendi karanlık emelleri için kullanmaya çalışmaktadır. Öğrenci gençliği, silahlı çatışmanın içersine çekmek onları kitlelerden tecrit etmek, yılgınlık ve korku yaratmak, işte burjuvazinin taktiği. Özellikle Türkiye'de bir takım «sol» grupların yanlış mücadele anlayışı da işi vahimleştirmekte. Biz eğemen güçlerin istediği alanda onların kendi silahları ile değil, kendi istediğimiz yer ve zamanda kendi silahlarımızla mücadele ederiz, etmek zorundayız. Bu anlamda onların tezgahladığı oyunları tesbit ve teşhir etmek ve bu oyunlarına gelmemek zorundayız. Şunu da vurgulamakta fayda var: Egemen sınıfların tercihi her zaman faşizmden yanadır. Faşizmin baskı ve zulmü altında daha rahat sömürecekleri daha tatlı kârlar elde edeceklerini bilirler. Ama bu istedikleri zaman faşizmi getirirler anlamına değil. Faşizmin tırmanmakta olduğunu söylüyorsak ve özellikle işçi sınıfı içinde bir sosyal-demokrasi setinden bahsediyorsak, yukarıda söylediklerimiz daha bir önem kazanmakta.

Şimdi gelelim çatışmaların önlenmesi, önlenebilirse nasıl bir çözümle olabileceği meselesine.

Mesele basit bir olay değil, basit formüllerle ve kısa dönemde, çözülecek bir olay olarak bakılmaz. Bir defa sınıf mücadelesini kabul ediyorsak ve özellikle içinde yaşadığımız toplumda iki ana sınıfın işçi sınıfı ve burjuvazinin uzlaşmaz çelişkilerle karşı karşıya olduğunu görüyorsak, meseleye bakışımız ve çözümeleme bilimsel ve sağlıklı temeller üzerine oturacaktır. İşçi sınıfı ve emekçi halkımız ege-

(Devamı 7. sayfada)

GSB'den haberler...

AYDIN GSB ŞUBESİ KAPATILDI

Genç Sosyal Devrimciler Birliği, Aydın Şubesi geçen hafta «Yasak yayın» bulundurma gerekçesiyle kapatılmış ve gene İzmir Şube Başkanı İbrahim Nizam arkadaşda tutuklanmıştır. Bundan önce Merzifon ve İzmit şubelerininde kapatılması, ülkemizde artan faşist uygulamaların ve GSB üzerine yapılan baskıların devamıdır.

İzmir GSB şubesinin bu konuya ilişkin basın bildirisini yayınlıyoruz:

12. Kasım 1975 günü Aydın GSB 1. şubeye bağlı polisler tarafından arama izni olmaksızın basılmıştır. O sırada dernekte bulunan İzmir GSB başkanı İbrahim NİZAM, Aydın GSB yönetim kurulu üyesi Erdoğan ARASLI, Aydın ön lisans yüksek okulunda öğrenci olan Şükrü PARMAKSIZ ve Hüseyin AKYAR adlı arkadaşlar tutuklama emri olmaksızın 1. şnubeye götüraülmüştür.

On gün öncede bir çok devrimci arkadaş tutuklanmış ve kanunsuz olarak cezaevine götürülmüşlerdir. 1. Şubeye götürülen arkadaşlar feci şekilde dövülüp, işkence görmüşlerdir. Hüseyin ve Şükrü arkadaşlar gece saat 02 de serbest bırakılmışlardır.

İbrahim Nizam, her taraftan satılan «Bulgaristan Devrimci Gençlik Tarihi» adlı kitabın üzerinde bulunmasından, Erdoğan ARASLI ise yine her yerde satılan Nazım HİKMET'in resmi ve şiirlerinin basılı olduğu poster nedenile tutuklanmıştır. İbrahim Nizam, şu anda cezaevinde, Erdoğan Araslı'nın ise ne olduğu meçhuldür.

Sosyalist ve demokratik örgütler, yetkilileri uyararak, gerekli tedbirlerin alınmasını yoksa, faşist baskılara karşı her türlü girişimlerde bulunulacağını bildirmişlerdir.

Türkiyenin her yerinde, işçi sınıfı ve emekçi halkımızın BAĞIMSIZLIK - DEMOKRASİ - SOSYALİZM kavgası gün geçtikçe yükseliyor. Hiç bir baskı ve zulüm bu mücadeleyi durduramaz. «YARINLAR ÇÖKMEKTE OLAN KAPİTALİZMİN VE ONUN PİSLİKLERİ FAŞİZMİN DEĞİL, YÜCE SOSYALİZMİNDİR.»

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİZM

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK - DEMOKRASİ - SOSYALİZM KAVGAMIZ.

GSB 'NİN EGE ÜNİVERSİTESİ ÖĞ RENCİLERİNE YAPTIĞI ÇAĞRI

KARDEŞLER;

Ülkemizin içinde bulunduğu sistem, dünya sosyalist sistemi karşısında her geçen gün çökmekte olan, kapitalist- emperyalist sistemdir. Ölümüne doğru giden bu köhne, kokuşmuş düzenin sa vunucuları yani burjuvazi ve onun uşakları, işçi sınıfı ve emekçi halklar üzerindeki baskı ve zulmunü arttırmaktadır. Nerde bir grev, direniş, boykot, yürüyüş olsa var güçleriyle çullanmaktadırlar üzerine. Bu köhnemiş düzeni daha fazla yaşatmak için bütün yük işçilerin, emekçilerin omuzlarına yüklenmektedir.

Anti-demokratik kanunlarla, (örneğin 12 sayılı kararname, iş kanununun 13 ve 17. maddesi, Ceza Kanununun 141 ve 142. maddesi, Bakanlar Kurulunun grevi erteleme yetkisi, genel grev hakkının verilmemesi.. vb. gibi) İşçi sınıfı ve emekçi halkımızın sınıf olarak örgütlenmesini engelleyen İşçi sınıfının saflarını siz memursunuz, siz çırak veya kalfasınız diyerek, parçalayan burjuvazi bütün bunlar yetmiyormuş gibi, bu açlık-sefalet ve işsizliğin üzerine ücretleri dondurma gibi bir eğilim içerisine girmiştir.

Sağlık işçilerinin direnişi, işçi sınıfı hareketinin bir par çasıdır. Bu mücadele burjuvazinin gerici kanunlarına ve bu köhnemiş düzenin azgın sömürüsüne karşıdır. Niçin *direniyor sağlık işçileri:*

1 — 12 sayılı kararnamenin en kısa zamanda çözümlenmesi için bakanlığa gereken girişimde bulunulması,

2 — Yan ödemelerin en kısa zamanda verilmesi, yan ödeme verilmeyen personelin kadrolarının yan ödeme alacak şekilde düzenlenmesi,

3 — 1975 yılıgiyim kuşamının en kısa zamanda verilmesi,

4 — Servis arabalarının arttırılması, arabaların parasız veya çok düşük ücretli olması,

5 — Döner seımaye pirimlerinden tüm işçilerin yararlanması,

6 — Birikmiş olan farkların en kısa zamanda verilmesi,

7 — Bulaşıcı hastalıkların bulunduğu kürsülerdeki personele iş riski zammı verilmesi, personelin hastalandığı zaman acildeki muayenelerin de ücret alınmaması, ilaç alırken yapılan resmi işlemlerin azaltılması,

8 — Bekçilerin haftada iki gün izin kullanması-fazla nö bet tutan personele nöbet tutuğu günler için izin verilmesi ve fakülte yönetım kuruluna enaz üç personel tem silcisinin katılması...

Bütün bu istekler, sermayece gaspedilmiş en doğal *demokratik - ekonomik hak*larıdır, sağlık işçilerinin.

KARDEŞLER;

Bizler sosyalist ve ilerici öğrenciler olarak, sınıf mücadelesinin bayrağını taşıyan işçi sınıfına güç katalım. Onun mücadelesini destekleyelim. Demokratik ve özerk üniversite kavgamız ile işçi sınıfı ve emekçi halkımızın BAĞIMSIZLIK - DEMOKRASİ ve SOSYALİZM kavgasını bü tünleştirelim.

Bizler bunu sağlayabildiğimiz sürece, eğemen güçlerin bizi üniversite avlusuna hap setme oyuilarını bozmuş, işçi sınıfı ve emekçi halkımızla kucaklaşmış oluruz.

KARDEŞLER;

BAĞIMSIZLIK - DEMOKRASİ - SOSYALİZM kavgasında, bu kavganın gerçek güçlerini desteklemek, ilerici -sosyalist öğrenciler olarak bizlerin görevidir.

KAHROLSUN FAŞİZM VE EMPERYALİZM...

YAŞASIN İŞÇİ SINIFI VE ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN DAYANIŞMASI...

YAŞASIN SOSYALİST GENÇLİĞİN SOSYALİST MÜCADELE BİRLİĞİ...

Angola'nın bağımsızlığı ve sınıf mücadelesi

Bilindiği gibi Alvov anlaşması gereğince 11 Kasımda Angola bağımsızlığını kazanmış ve hemen aynı gün Angola'da iki ayrı devlet birden kurulmuştur. Başkent Luanda'da MPLA lideri A. Netto Angola Halk Cumhuriyeti'nin kurulduğunu açıklarken, aynı gün FNLA ve UNITA adlı örgütler de kendi ellerinde bulunan toprakların üzerinde, tam bir sahtekarlık içinde «Angola Demokratik Halk Cumhuriyeti»nin kurulduğunu ilan etmişlerdir. Portekiz'in Angola'ya resmen bağımsızlığını vermesinden hemen sonra ülke, geçmişte birbirleriyle çelişen ve silahla çatışan bu üç ayrı örgütün meydana getirdiği iki ayrı devletin birden kurulması sonucu şu an için fiilen ikiye bölünmüş durumdadır. Şüphesiz ki FNLA ve UNITA örgütleri, Angola emekçi halkının gerçek temsilcisi Angola Halk Cumhuriyeti'ni tanımayıp, kendi kurdukları sahte devletin gerçek temsilci olduklarını savunacaklardır. MPLA da bu durum karşısında Angola'nın gerçek birliğini sağlama yolunda bu ayrılıkçı unsurlara karşı yürüttüğü savaşı durdurmayacaktır. Ve bu yüzden ayrılıkçı unsurların ülke topraklarından tamamen temizlenip, ülke, Angola halkının gerçek temsilcisi MPLA örgütünün tamamen kendi kontrolü altına girinceye kadar, iç savaş bugün kazandığı boyutlarda sürmeye zorunlu olarak devam edecektir.

Gerici basınla aynı dili konuşan «Halkın Sesi» dergisi de Angola'da var olan iç savaşın sorumluluğunu «Sovyet sosyal emperyalizminin canîliği» üstüne atmakta, Portekiz'e karşı bağımsızlık savaşı veren üç örgütün, Angola'nın etnik özelliğinden istifade eden «sosyal emperyalizmin» MPLA'yı kışkırtmakla ülkede iç savaşa yol açtığını belirtmektedir. Bunlar tamamen bilim dışı görüşleri ile iyi niyetli unsurların kafalarını bulandırarak onları en tehlikleli yoldan gericiliğin saflarına çekmeye çalışmaktadırlar.

Her ülkede toplumsal iç savaşın çıkmasında dışsal olguların şu veya bu derecede inkar edilemeyecek belli bir rolü vardı ve olacaktır da. Eğer bir ülkeye emperyalist ve onun dümen suyundaki güçler tavır alıyor, müdahalede bulunuyorlarsa elbette karşılarında enternasyonalist tavrı ve güçleri göreceklerdir. Angola'daki durum da budur. Bir yanda ülkenin tam bağımsızlığını ve giderek ülkede sosyalizim kurulmasını amaçlayan ve bu uğurda mücadele eden MPLA diğer yanda biçimsel bir anti-emperyalist tavır içinde, sosyalizmi amaçlamayan, sosyalist sistemi tanımayan ve gerici güçler ve sosyalizmden sapmış güçlerle işbirliği içinde FNLA ve UNITA.

Her ülkede olduğu gibi Angola'da da belirleyici, temelde yatan sınıf mücadelesidir. İlk bakışta sınıfsal temellere oturmadığı zannedilen etnik ve dini çekişme ve savaşların da kökenleri araştırıldığında sınıfsal belirleyiciliğin açığa çıkması kaçınılmazdır. Toplumsal iç savaşlar ilk bakışta yüzeysel bir görünüm veren ve sebepleriymiş gibi görünen etnik ve dini çelşkilerin, günümüzde artık geçmişe oranla çok daha az göz boyayıcı niteliklerinin kaldığını da hemen belirtelim. Çünkü günümüz dünyasında düne nazaran çok daha geniş ve keskin boyutlara varan, çağımıza tamamıyla damgasını vuran proletarya - burjuvazi mücadelesinin sahası içindedir ve bu yüzden de artık her türlü savaşın ana kaynağının sınıfsal olduğu olgusu, kendisini her geçen gün düne oranla çok daha belirgin olarak ortaya serilmektedir. Nesnel olgular kendi adlarını düne oranla çok daka kesinlikle, kendilerini koymaktadırlar, tabi her türlü subjektivistin kafaya vurarak, bu «işlemi» yapmakta kusur etmeyecektir.

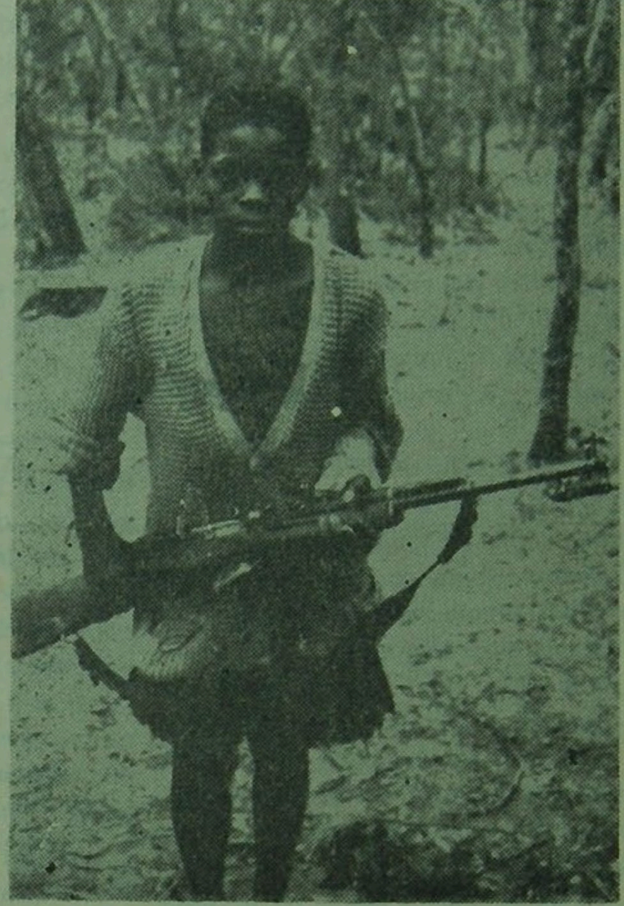
Bu doğruları tekrarlamak zorunluluğundaydık, çünkü, Angola'daki iç savaşın değerlendirilmesi, kökenlerinin bulunması konusunda Mao'cuların yaptıkları yanlış değerlendirmelerin ve bunun sonucu tamamen gerici olan tavırlarının teşhiri halen güncel dir. Ve maoizm marksizmin dışında, artık onunla hiç bir alâkası olmayan bir sapma olduğunu gösterilmesi esasında herkesçe bilinen en temel bilimsel doğruları tekrarlamak zorunda kalınılacaktır.

Maoizm marksizmi - leninizmi kendisine maske olarak seçmesi sonucu, ülkemizde kararsız «sol maceracı» unsurları peşinden sürükleyebilmekte ve böylece Sol maceracılığın dünya çapında ideolojik mahkumiyetiyle birlikte «arayış» içinde bulunan bir çoğu iyi niyetli unsurların, işçi sınıfının mücadele saflarına çekilmeleri, maoizme yem edilmemeleri için ona karşı başlatılan ideolojik kampanyayı, maoizmin en genel teorik görüşlerinin eleştirisi yanında, özel olarak somut olaylar karşısında aldıkları bilim dışı tavırları eleştirmek, bunların yerlerine bilimsel görüşleri getirmek, güncel görev olma durumunu henüz yitirmemiştir.

Angola'daki iç savaşın nedenini anlayabilmemiz için savaşan örgütlerin niteliklerini bilmemiz gerekir.

MPLA (Angola Halk Kurtuluş Hareketi)

Angola'da 400 yıllık Portekiz'in sömürgecilik uygulamasına karşı ilk ciddi direnme hareketi 1953'te kurulan yeraltı direnme örgütlerinin 1956'da başkent Luanda'da bir araya gelip MPLA'yı oluşturmalarıyla başlar. Bugün «Angola Halk Cumhuriyeti» kurucusu olan bu örgüt marksisttir.

Marksistler, anti-emperyalist mücadelesinin, sadece ülkenin siyasi bağımsızlığının kazanılmak demek olmadığını, siyasi bağımsızlığın ekonomik bağımsızlıkla pekiştirilmesinin gerektiği, bunun da ancak ülkede sosyalizme doğru yönelimi ile mümkün olacağını bilirler.

Marksistler, her zaman sömürgeciliğe karşı olan en geniş kesimlerini sömürgeciliğe olan hoşnutsuzluklarını, anti-emperyalist cephe içinde toplamaya çalışırlar. Ama bu onlara asla cephe içinde yer alan çeşitli sınıf ve kesimlerin farklı çıkarları olduğunu ve cephenin de bu tabanın üzerine kurulduğunu unutmazlar. Sömürgeciliğe karşı savaşta çeşitli nedenlerden ötürü bazen milli burjuvazi de işçi sınıfının yanında ulusal cephe içinde yer alabilir, milli burjuvazi ulusal cephe içinde yer alsa dahi, bu sınıfın özlemi siyasi bağımsızlığın kazanılmasından sonra, bağımsız devlet sınırları içinde kapitalizmi geliştirmek olacaktır. Oysaki siyasi bağımsızlığını kazanan eski sömürge ülkede, milli burjuvazi tarafından izlenecek kapitalist yolun, ülkeyi tekrar ve en kısa zamanda emperyalizmin kucağına itmekten öte bir anlamı yoktur ve olamazda. Ancak işçi sınıfı ve onun siyasi temsilcileri tabiatları gereği sömürünün her türlüsünün en şiddetli düşmanı olmaları yüzünden tek ve en tutarlı anti-emperyalisttir, İşçi sınıfının ülkeyi sosyalizme yöneltmesi yolunda her adım, emperyalizme karşı gerçekten bağımsızlığın sağlanmasında atılan dev adımlar olacaktır. Emperyalizme gerçek bağımsızlık mücadelesi siyasi bağımsızlığın da kazanılması ile bitmeyen ülkede sosyalist üretim ilişkilerinin kurulup yerleşmesine kadar uzanan uzun bir süreçtir. Ve bu süreç, işçi sınıfının emperyalizme, onun ülke içindeki işbirlikçisi burjuvazi ve feodaliteye karşı en geniş cephenin oluşturulması ile başlayan siyasi bağımsızlığın kazanımından sonrada durmayan bir gelişim içinde; proletaryanın müttefikleri ile birlikte sosyalizme doğru adım attıkça, vaktiyle cephe içinde de bulunan şimdi sınıfsal kanun gereği sosyalist kuruluşa geçmeye karşı çıkıp, gericilerin çeşitli burjuva kesimlerine karşı verdiği mücadele ile devam eder. Şu halde anti-sömürgeci anti-emperyalist kavga da başından itibaren temeli sınıfsal çelişkilere dayanan ve öylece ele alınması zorunlu olan bir süreçtir. Moistler bunu Angola örneğinde görüldüğü gibi unutuyor veya unutturuyorlar.

Angola Marksistlerini içinde barındıran MPLA nın siyasi bağımsızlığın kazanılmasından sonra bile, kendi dışında ona düşman güçlerle girdiği silahlı iç savaşın gerçek sınıfsal temeli budur. Angola'da siyasi bağımsızlığından sonra da savunduğu mevcut görüşlerinden dolayı emekçi halkın temsilcisi olan MPLA'nın öncülüğünde anti-emperyalist kavga sosyalizme giden doğrultuda daha ileri ve tutarlı boyutlara ulaşacaktır.

FNLA ve UNITA

1954 yılında H. Roberto —ki bu adam Zaire devlet Başkanı Mobutu'nun kayınbiraderidir— tarafından kurulan FNLA, sömürgeciler tarafından yaratılan suni etnik ayrılıkların üzerinde MPLA ya karşı kurulmuştur. FNLA nın siyasi bağımsızlığın kazanılmasından sonra batı ile işbirliğine devamedip, özel girişime yeni devletin ekonomisi içinde önemli bir yer verileceğini kabul etmesini, örgütün niteliğini ve kimin temsilcisi olduğunu belirtmemiz için yeterlidir.

Yine etnik temele (Umbudular) dayanan FNLA nın içinden çıkan UNITA ise FNLA'ya nazaran daha «sol» bir politikayı kabul etmekte siyasi bağımsızlığın kazanımından sonra ülkede «karma ekonomiye» dayanan bir düzen kuracağını vaad etmiştir. MPLA ya karşı kurulan onunla savaş içinde beraberliğini koruyan FNLA ve UNITA nın niteliklerini belirtmemiz için bu kadarı yeterli değil. Bu örgütler için emperyalizmin günümüz politikasını anlamadan yapacak her değerlendirme emperyalizmi ve ülkedeki iç sınıfsal mücadele arasındaki ilişkiyi göstermesi bakımından önemlidir.

Objektif gelişim siyasi bağımsızlık savaşlarının gittikçe gelişmesi sonucu yirminci yüz yılın ortasında emperyalizm için sömürgelerin siyasi bağımsızlıklarını tamamen ayaklar altına alan açık işgalin anlamı kalmamış, aksine sonradan kendileri için çok tehlikeli gelişmelere yol açan bir durum kaaznmakta olduğunu göstermiştir. Bu nedenden ötürü emperyalizm artık günümüzde sömürgelere kendilerine sadık iktidarları işbaşına getirerek yalnız bu şartla sömürgelerin bağımsızlıklarını tanımakta ve bu yolla, bu şartla sömürgelerin siyasi bağımsızlıklarını tanımakta ve böylece yeni sömürgecilik ağı içinde tutması çıkarlarına çok daha uygun bir politika seçmeye zorlamaktadır... Bir CIA ajanı Holden Roberto'nun 1962 yılında ABD tarafından FNLA'ya lider yapılışının izahı burada aranmalı.

Bölgesel konumundan dolayı stratejik bir yerde bulunan ve zengin yeraltı ve üstü kaynaklarına sahip olan Angola'dan emperyalizm kolay kolay vazgeçemez. Ve bu yüzden ülkedeki onaltı eyaletten onikisini elinde bulunduran emekçi halkın temsilcisi MPLA ve onun Angola Halk Cumhuriyetine karşı eli altında FNLA ve UNITA örgütlerinin saldırı ve işgal silahı olarak sürekli destekleyecektir. Çağımız emperyalizmin çöküşü ve sosyalizmin zaferler çağı olduğunu unutmasak, ulusal kurtuluş savaşlarını yer yer katılan milli burjuvazinin devrimci barutunun artık kalmadığının kanıtı olarak FNLA ve UNITA'nın kaarkterinde açıkça görüyoruz.

ANGOLA'DA ULUSLARARASI MÜDAHALE

Bugün, tüm uluslararası emperyalist, onların yardakçısı gerici güçler Güney Afrika Cumhuriyeti ile Zaire, Angola'daki bağımsızlık hareketinin gerçek temsilcisi MPLA yı boğmak böylece ülkedeki gelişmeyi kesinlikle engellemek için el ele vermişlerdir. Zenci düşmanı ırkçı faşist Güney Afrika Cumhuriyeti kendisinin hemen kuzeyinde sosyalizme doğru yönelen bir devlete tahammülü yoktur. Bu devlet MPLA ya karşı savaşmak üzere Angola'ya paralı

(Devamı 7. sayfada)

YAŞASIN DÜ… EMPERYALİZM MÜCADELESİ

DÜNYA DEMOKRATİK GENÇLİK FEDESASYONUNUN KURULUŞUNUN 30. YILINDA, BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE DÜNYA GENÇLİĞİ İLE OMUZ OMUZA

Geçtiğimiz 10 Kasım Dünya Demokratik Gençlik Federasyonun kuruluşunun 30. yıldönümüydü. Dünya gençliğinin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesinin gelecek günler uğruna verilen kavganın, uluslarası birliği olan DDGF'nin kuruluşunu anti-demokratik yasa ve baskılar dolayısıyla Dünya gençliğinden uzak bir şekilde kutlamanın verdiği burukluğun yanısıra ve gene anti -demokratik uygulamaların sonucunda D.D.-G.F'nin bugünkü durumu ve dünya gençlik hareketinin boyutları hakkındaki gerekli bilgilerin yoksunluğunun acısıyla, bu büyük dayanışma ve birlik gününü kutluyoruz.

Ama biz Türkiye'li, sosyalist, anti-faşist, anti-emperyalist gençlik olarak; ta yüreğimizde, bilincimizde ve eylemlerimizde, dünya gençliğinin, demokrasi ve bağımsızlık uğruna verdiği mücadelenin yanında ve içinde olduğumuzu haykırıyoruz.

Biz, bu büyük günü, anti-demokratik baskılar sonucu, meydanlarda ve geniş gençlik yığınları içinde kutluyamassakta, eylemve inanç birlikte liği ile dünya gençliğinin uluslararası dayanışmasının yanında olduğumuzu kabul ediyoruz.

Yıl : 29 Ekim 1945, Londra'da 63 ülkeden 30 milyon genci temsilen gelen 585 delegenin yanısıra 5000 İngiliz gencininde katıldığı, gençliğin anti-faşist anti-emperyalist uluslararası birliğini örgütlemek için Dünya Gençlik Konferansı toplandı. Gençliğin oldukça geniş siyasi ve demokratik kesimlerinin temsilcilerinin bulunduğu konferansta, komünist gençliğin yanısıra sosyalist, ilerici, katolik muhafazakar, protestan, müs lüman gençlik temsil edildi.

Dünya Gençlik Konferansında üç temel sorun incelenerek kararlar alındı: 1 — Gençliğin özgürlük uğruna, faşizme karşı mücadele etmesi ve sağlam, kalıcı dünya barışı uğruna kavga etmesi. 2 — Gençliğin savaştan sonra ihtiyaçlarının karşılanması, sömürgelere bağımsızlık verilmesi ve gençliğin sosyal ve ekonomik isteklerinin yerine getirilmesi... 3 — Gençliğin uluslarası güçbirliği ve eylem birliğinin sağlanması.

Bu toplantıdan sonra, 10 Kasım 1945'te, Dünya Demokratik Gençlik Federasyon'u kuruldu. Dünya Demokratik Gençlik Federasyon'u (WFDY), Kuruluş bildirisinde, daha önce yapılan konrensa uygun olarak, «Dünyada barış, demokrasi ve bağımsızlık ve eşitlik uğrunda çalışmak ve birleşmek» ilkesiyle kuruluşunu ilân etti.

1957 yılında, Kiev'de toplanan WFDY kongresi yeni program getirerek kitlelerin en geniş demokrat ve ilerici taleplerine uygun bir tarzda örgütlenme ve çalışma anlayışını benimsemiştir. WFDY'de iki kategori halinde üye vardır. Bunlar, üyeler ve yardımcı üyelerdir. Federasyona üye olan örgütlerin örgütsel bağımsızlıkları garanti altına alınmıştır. Yönetim organı kongrelerdir. Kongreler arası federasyonu, yörütme organı yönetir.

WFDY 1945 yılında kurulduğu sırada, 63 ülkeden 30 milyon genci temsil etmekteydi. Varşova'da 1962 yılında yapılan altıncı kongrede ise, WFDY 98 ülkeden 101 milyon genci temsil etmekteydi.

WFDY'nin kuruluşunda ve Dünya gençliğinin birliğini sağlamada başı daima Sosyalist Ülkeler gençliği çekmiştir. Özellkle Sovyetler Brliği Komünist Gençlik Birliği (Leninci Komsomol), 40 milyon üyesi ile büyük görevler yüklenerek öncü duruma gelmiştir.

Bugün bütün dünya gençliği, federasyonun kuruluş günü olan 10 Kasım gününü geleneksel bayram günü olarak kutlamaktadır.

Genel Sekreterinin yazısını sunduğumuz, Pluslararası Öğrenciler Birliği (IUS), WFDY üye olan, Dünyanın en geniş tabanlı (1962 kayanklarına göre, 90 ülkeden, 5 milyon üye) öğrenci birliğidir. 1946 yılında Prog'da kurulan IOS, dünya barışının sağlanması, halklar arasında dostluğun gelişmesi için kapitalist ve sömürge yarı-sömürge ülkelerde öğrenci ve gençlerin, demokratik ve akademik sorunları için ve öğrencilere, gençlere yapılan baskılara karşı mücadele eder.

ULUSLARARASI ÖĞRENCİ HAREKETİ VE ARAP KURTULUŞ MÜCADELESİ

La Beed ABBAWY (Uluslararası öğrenci birliği ikinci başkanı)

Kısa Tarihçe

Arap - İsrail savaşının 6 Ekim 1973 de 4. kez patlak verişi bütün dünyada bir kez daha büyük heyecan ve kaygılara yol açtı. Bunun temel nedeni yakın doğuda durumun hızla bozulmasıydı. Ayrıca bu olgunun dünya barışı açısından getirdiği tehlikelerde gerçekten büyüktü.

Bu savaşın şimdiye dek patlak verenlerin en şiddetlisi ve en büyüğü olduğu tartışma götürmez. İki tarafta güçlerinin ve askeri birikimlerinin doruğunu koydular ortaya. Suriye ve Mısır'da birçok hedef bombalandı, halktan büyük kayıplar verildi. Ancak savaşın en belirgin görünümü diğer ülkelerin orta doğu savaşına katılma olasılıyığıydı. Zaten bu olgu eski başkan Nixon'nın olağanüstü hal ilan etmesi ve A.B.D'nin bütün askeri güçlerini harekete geçirmesinden de belliydi.

Bu savaş bazı emperyalist yorumcuların iddia ettikleri gibi Arap İsrail savaşlarının zincirinde bir halka değildir sadece. Daha ziyade, bir yanda anti emperyalist ve barışçı güçler diğer yanda da emperyalizmin, siyonizmin, gericiliğin ve saldırganlığın bütün güçleri olmak üzere dünyadaki iki temel cephenin karşılaşmasının dolaysız sonucudur.

Dünyadaki ilerici ve demokratik güçler tarafından desteklenen arap halkları, yasal halkları için mücadele vermektedirler. Amaç Arap halklarının işgal edilen topraklarını geri almak ve Filistin Arap halkının kendi öz yurdunda kendi kaderini belirliyebilmesini sağlamaktır. Araplar ayrıca emperyalizme karşı, arap dünyasındaki ileri evrimi köstekleme ye ve arap kurtuluş hareketinin gerçekleştirdiği milli ve ilerici uygulamaları yıkmaya yönelik gerici girişimlere ve komplolara karşı mücadele vermektedirler.

İsrail'e gelince, bu ülkenin siyaseti saldırgandır ve yayılmayı hedef almaktadır. Gerçi İsrail bu mücadeleyi kendi öz varlığını korumak için sürdürdüğünü iddia etmektedir. Onlara bakılacak olursa Mısır ve Suriye İsrail'i yıkma hedefini gütmektedir. Özünde bu savaş son derece somut olarak israilli yöneticilerin 1967 yılında işgal ettikleri arap topraklarından çıkmamaya kararlı olduklarını ve kendilerine coğrafi sınırlarını daha da yayma olanağı verecek bir durum yaratma eğilimini taşıdıklarını göstermiştir. İsrail siyaseti her zaman için Nil'den Fırat'a dek uzanan bir ülke yaratma amacında olan uluslararası siyonist hareketin uzantısıdır. Olaylarında gösterdiği gibi öz varlıkları için dövüşenler israilliler değil araplardır.

İsrail devletinin kuruluşundan itibaren bu devletin siyonist yöneticileri arap halklarına karşı saldırgan bir siyasetin izleyicileri olmuşlar, kapitalist çıkarların ve orta doğudaki yabancı petrol tekellerinin bekçi köpekliğini yapmışlardır. İsrail, Birleşmiş Milletler genel toplantısının 29 Kasım 1947 tarihli kararı uyarınca yeni Filistin devletinin kurulması gereken toprakların yarısını daha işgal etmiştir. Böylece Filistin arap halkının kendi bağımsız öz yurdunda kendi kaderini belirliyebilme hakkı ihlal edilmiş ve bir milyondan fazla filistinli vatanlarından kaçmak zorunda kalmışlardır. İsrail'deki siyonistler her zaman için amerikan, ingiliz ve fransız desteğini bulmuşlardır arkalarında. Bu ülkeler İsrail'e sadece mali yardımda bulunmakla kalmamışlar, aynı zamanda bütün ülkeyi bir silah deposu haline getirmişlerdir.

Böylece İsrail'in dış siyaseti emperyalizmin bu bölgedeki çıkarlarını koruyacak saldırgan bir temele oturtulmuştur.

İngiliz ve fransız emperyalistleriyle işbirliği içinde bulunan İsrail, Mısır 1956 da Süveyş kanalını millileştirdikten sonra bu ülkeye saldırmış, İsrail kuvvetleri bütün Sina yarımadasını işgal etmişlerdir. Ancak üçlü saldırı Mısır halk yığınlarının, arap dünyasının kahramanca dirilişleri ve sosyalist ülkelerin desteği ile alt edilmiş, sonunda israil kuvvetleri geri çekilmek zorunda kalmışlardır.

Ancak İsrail saldırgan siyasetinden vazgeçmemiş, tersine arap ülkelerini tehdit etmeyi sürdürmüş, bazı arap ülkelerinde girişilmiş olan toplumsal ve **iktisadi değişimleri** durdurma konusunda emperyalizm uşaklığı yapmıştır.

Dünya emperyalizminin ve uluslararası gericiliğin desteğini hep arkasında bulan İsrail 5 Haziran 1967 de arap halklarına karşı yeni bir saldırıya geçmiştir. Ve 3 arap ülkesine. (Mısır, Suriye ve Ürdün) ait olan toprakları işgal etmiş ve 400 bin filistinlinin daha öz yurtlarından olmasına yol açmıştır.

İşgal edilmiş arap topraklarının geri verilmesini önererek mevcut çelişkiyi gidermeyi amaçlıyan Birleşmiş Milletler kararlarına kulak asmayan İsrail(dünya kamu oyunun nefretinide kazanarak işgal ettiği bölgelerdeki arap topraklarına kendi çıkarları doğrultusunda değerlendirmeye başlamıştır. İsrail'in siyonist yöneticileri ellerine geçirdikleri toprakları her ne pahasına olursa olsun bırakmama eğiliminde olduklarını hiç bir zaman gizlememişlerdir.

Londra Times gazetesine verdiği bir beyanatta İsrail başbakanı bayan Golda Meir şöyle diyordu: «Arapların Kudüs'ü ellerine geçirmeleri için savaşmaktan ve bu savaşı kazanmaktan başka bir seçenekleri yok». Suriye'deki Golan tepeleri hakkında «tek bir İsrailli düşünmüyorumki Golan'ın geri verilmesini kabullensin» demekten kaçınmıyordu Golde Meir. Mısır'ın Sahra ve Asya'ya doğru hayati bir geçitti». İsrail savunma bakanı Moşe Dayan ise Lübnan'ın işgal edilen Batı Kıyısı hakkında şöyle diyordu: «Yahuda ve Şamrun diye adlandırmayı tercihlediğim Batı Kıyısı bizim vatanımızdır.»

Bu stratejiye uygun olarak İsrail ulusrarası örgütlerin yakındoğu kırizini çözmek amacıyla önerdikleri bütün girişimleri kösteklemiştir.

İsrail, arap halklarına ve ilerici arap devletlerine karşı orta doğudaki emperyalist güçlerin kimi zaman gizli kimi zaman açık desteğiy-

...YA GENÇLİĞİNİN ...E VE FAŞİZME KARŞI ...VE BİRLİĞİ

le saldırgan bir siyaset izlemiştir, İsrailli yöneticiler belirli sayıdaki arap ülkesinde gerici düzenlerin varlığından son derece memnundurlar. Çünkü bu düzenler arap kurtuluş hareektleri için bir engeldir. Bu konuda İsrail parlementosunda şu tür bir görüşdük getirilmiştir: «çelişkili gelebilir gerçi ancak israil ordusu Ürdün, Lübnan ve Suudi Arabistandaki düzenlerin varlıklarını sürdürmeleriyle yakından ilgilenmektedir.»

İsrailli siyonist yöneticiler arap halkları ile Sovyetler Birliği arasındaki gittikçe gelişen dostluktan hiçte hoşnut değildirler. İsrail yönetici çevrelerinin Sovyetler Birliğine saldırarak sağlamak istedikleri arap kurtuluş hareketi ile dünya sosyalist bloku arasındaki dayanışmayı ne pahasına olursa olsun kırmaktır. Zaten bunu amerikan emperyalizminin çıkarları için yaptıklarını gizlememektedirler. İsrail artık amerikan bozgunculuğunun ve sosyalist ülkelere karşı casusluğun üssü haline gelmiştir.

İsrail'in düşmanca tavırları dünya devrimci hareketinin bütün bu yörelerinde ...utlaşmaktadır. İsrail birçok Asya ve Afrika ülkesinde onların ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişimini engellemek için yeni sömürgeci yöntemlerden yararlanmaktadır.

İsrail emperyalist saldırı ve yayılışının temel hedefi doğal olarak arap halklarıdır. Bu bakımdan arap kurtuluş hareketi çok çeşitli ve acil görevlerle karşıkarşıyadır.

Arap kurtuluş hareketi bugün empeıyalist, siyonist saldırılarının yarattığı sonuçları gidermek, işgal edilen topraklarını kurtarmak ve filistinlilerinin kendi öz yurtlarında kendi kaderlerini belirliyebilmelerini sağlamak için kararlı ve yılmaz bir mücadele vermektedir. Arap kurtuluş hareketi siyasi ve toplumsal gericiliği ve emperyalist tekelleri hedef almakta, iktisadi bağımsızlığı için dövüşmektedir.

Arap halklarının bağımsızlık ve demokrasi için emperyalizme, siyonizme ve israil saldırılarına karşı verdiği kavga dünyanın bütün ilerici ve demokratik güçlerinin desteğini kazanmıştır. Arap kurtuluş hareketinin zaferi arap halklarının yasal, ulusal haklarının gerçekleştirilmesi için, emperyalizme sömürgeciliğe, yeni-sömürgeciliğe, faşist ve gericiliğe karşı dünyadaki kurtuluş hareketinin nihayi zaferi için hayati bir önem taşımaktadır.

Deneyin ve tarihin gösterdiği gibi, uluslararası dayanışma haklı ve yasal bir mücadeleyi sürdüren halkların zaferi için en önemli unsurlardan biridir.

ÖĞRENCİ DAYANIŞMASI

Uluslararası Öğrenci Birliği, uluslararası ilerici öğrenci hareketinin temsilcisi olarak, arap halklarının ve öğrencilerinin verdikleri mücadelenin dayanağına sınırsız katkı sağlamıştır. Bu destek kendisini çeşitli görünümler biçiminde göstermiştir ki bunlar politik ve manevi yardımdan maddi yardıma dek uzatılabilir, ve bu birlik önemli bir oranda arap halkına destek olabilmesi için, dünyadaki gençliğin ve öğrencilerin kitle hareketini seferber edebilmeyi ve arap öğrenci hareketinin mücadelesine katkıda bulunabilmek için mümkün olan tüm yardımlaşmayı başarmıştır.

Arap öğrenci hareketi, arap özgürlük hareketinin bütünleyici bir parçası olarak arap halklarının mücadelerinin tüm evrelerinde gerçek ve önemli bir rol oynamıştır. Arap öğrencilerin demokratik hakları için, eğitim sistemindeki köklü değişimler için verdikleri kavga emperyalizmle, siyonizme ve gericiliğe karşı giriştikleri mücadeleden ayrılamaz. Arap öğrencilerin eğitimin demokratikleştirilmesi, cehaletin tasfiyesi ve diğer toplumsal sorunların çözülmesi için verdikleri mücadele baskıya ve akademik özgürlüklerinin kısıtlanmasına karşı giriştikleri eylem, emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı sürdürdükleri mücadelenin kopmaz bir parçasıdır. O halde arap öğrencileri ve onların örgütleriyle olan dayanışma büyük bir önem taşımaktadır. Çünkü, ancak böylelikle onların toplumsal, politik ve üniversiteye ait haklarını kendi halklarının çıkar ve eğilimlerine uygun olarak elde etmeleri mümkündür. Bu kararların çerçevesinde uluslararası Öğrenci Birliği arap öğrencilerin kavgasına ve örgütlerine özel bir önem vermiş milli, bölgesel, kıtasal ve uluslararası planlarda sayısız faaliyetlerinin yönetimini eline almıştır. Üye kuruluşlarıyla birlikte, Uluslararası öğrenci Birliği, öğrencilerin, arap halklarının, arap öğrencilerinin ve özellikle emperyalistler tarafından desteklenen israillerin haksız ve ani saldırılarının kurbanı filistinlilerin giriştiği mücadele ile daha güçlü bir dayanışmada bulunmaları çağrısını yapmıştır. Uluslararası Öğrenci Birliği İsrail tarafından işgal edilmiş ve özellikle Ürdün Batı Kıyısı ve Gaza Şerit'i topraklarının halkları ve öğrencileri lehinde dayanışma kampanyaları açmıştır. Ayrıca İsrail'de bulunan ve çeşitli baskılara uğrayan arap halkıyla dayanışma için, ve özellikle öz topraklarından sürülen filistinlilerin koşullarını protesto için bir çok kampanyalar açılmıştır. Uluslararası Öğrenci Birliği tarafından veya onun elbirliğiyle çok sayıda dayanışma seminer ve konferansları düzenlenmiştir. Bu seminerlerden bir tanesi 30 ulusal öğrenci birliğinin katılmasıyla 1972 yılının temmuz ayında Kahire'de yapılmıştır. Bundan da açık bir şekilde gözlenen, arap bağımsızlık hareketi için dünyadaki gelişen dayanışmadır.

Uluslararası Öğrenci Birliği, dünyadaki öğrenci hareketinin gelişiminin filistin halkı ve öğrencileri ile dayanışmasına özel bir önem göstermiştir. Böylece Filistinli Öğrenciler Genel Birliği ile ortaklaşa olarak çeşitli faaliyetler düzenlenmiştir. Bu hareketlerin amacı kamu oyunu ve öğrenci eylemini harekete geçirmek böylece filistinlilerin kendi öz topraklarında kendi kaderlerini kendileri tayi netme hakları konusunda daha fazla destek sağlamasıydı. Son zamanlarda olan tüm uluslararası olaylarda ve özellikle 10. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festival'i ve Dünya Barış güçleri Kongresi'nde, Uluslar arası Öğrenci Birliği arap halkları ile olan dayanışma eylemleri ve kampanyalarını önemini belirtmiş ve bu önemli olayların çerçevesinde düzenlenmiş tüm eylemlerin içinde faal bir rol oynamıştır.

Bundan başka, Uluslarası Öğrenci Birliği, arap kurtuluş hareketinin savaşını dünyadaki öğrencilere ve onların örgütlerine tanıtmak için düzinelerce bildiri afiş ve diğer belgeler ve bilgiler yayınlamıştır: arap halklarının ve arap öğrencilerinin özellikle filistinlilerin, vede israil saldırısının kurbanı olan diğerlerinin haklı mücadelesine yardım edebilmek amacıyla çeşitli parasal yardım edebilmek amacıyla çeşitli parasal yardım kampanyalarında Uluslar Arası Öğrenci Birliği başı çekmiş veya bunlara katkıda bulunmuştur.

Uluslararası Öğrenci Birliğinin kampanyalarına çok sayıda ulusal öğrenci örgütü parlak bir şekilde cevap vermiş ve bunlar yalnız başlarına veya diğer kuruluşlarla ortaklaşa olarak genellikle başarılı bir biçimde sayısız dayanışma örnekleri sunmuşlardır.

Uluslararası Öğrenci Hareketi tarafından girişilen dayanışma eylemleri sadece işbirliği ve enternasyonalizm fikirlerini teşvik etmekle kalmıyor, aynı zamanda arap halkları ve öğrencileri kavgasında daha olumlu konin ulusal kurtuluş ve hak kavgasında daha olumlu koşullar elde etmelerine ve nihai zafere ulaşmalarına olanak tanımaktadır.

HAREKET NASIL YÖNLENDİRİLMELİ

Yakın doğu da durum şimdilik belirsizdir: savaş sırasında bütün ilerici demokratik güçler bu son İsrail saldırısını ve amerikan emperyalizmi tarafından sağlanan desteği mahkum etmişlerdir. İlerici güçler, arap halkları ve özellikle filistin halkı ile dayanışmada kararlı olduklarını ilan etmişlerdir. Dünya kamu oyunun savaşa ve cinayetlere bir son verilmesi için çağrıda bulunmasını isteyen ilerici güçler barış temeline dayanan, gücünü arap kurtuluş hareketinin yasal isteklerinin yerine getirilmesinden alan haklı bir çözüm önermişlerdir. Bununla beraber günümüzdede İsrail'in dünya kamu oyunu hiçe saymaya, gerek Birleşmiş Milletlerin gereksede diğer kuruluşların kararlarını hasır altı etmeye yönelik normal siyasetini sürdürmesi son derece alışılagelmiş bir olaydır.

İlerici ve demokratik güçler, öğrencilerin ve gençliğin uluslararası hareketi, arap kurtuluş hareketinin israilin yayılması ve saldırmayı hedef alan siyasetine karşı verdiği mücadelede elinden gelen her türlü siyasi yardımı yapmaya çağrılmıştır.

Bunun dışında İsrail siyasetini ve ondan yandaş çıkanları (amerikan emperyalistlerini) mahkum etmek ve onları uluslararası planda yanlız bırakmak için kararlı bir kanpanyanın sürdürülmesi gerekmektedir.

Bütün dünyadaki öğrenci hareketinin gençlik ve öğrenci kitlelerinin seferber edilmesinde vede arap halkı, gençliği, öğrencileri ile girişilmesi gereken dayanışma eplemlerinin sürdürülmesinde ve geliştirilmesinde belirli bir işlevi vardır.

Arap halkları işgal edilen topraklarını yeniden ele geçirmek filistin halkının yasal haklarını gerçekleştirmek ve arap kurtuluş hareketi tarafından girişilen ilerici uygulamaları sağlam temellere oturtmak için haklı bir mücadeleye girişmişlerdir.

Uluslararası Öğrenci birliğinin en geniş boyutları içeren eylemi, ve genel olarak uluslararası öğrenci hareketi, dayanışma kampanyaları ve eylemleri hiç kuşkusuz arap halkları ve öğrencilerine haklı davalarında yardım edecek ve emperyalizmle, siyonizme gericiliğe karşı bağımsızlık ve demokrasi uğrunda mücadele veren arap kurtuluş hareketi ile öğrenci kitlelerinin dayanışması konusunda yepyeni bir örneği oluşturacaktır.

Orta öğrenim gençliğinin mücadelesi ve görevlerimiz

Bu günlerde orta öğrenim gençliğinin alabildigine hareketlendiğini görmekteyiz. Yurdumuzun hemen her köşesinde öğretmen liseleri, Sanat-Meslek liseleri ve klâlik liselerde ardı ardına boy kotlar patlak vermekte Liseli gençler kapitalist eğitim sistemine karşı protestolarını haykırıyorlar, DEMOK RATİK LİSE için yoğun bir mücadeleye girişiyorlar. Bur juvazinin emekçi halk çocukları üzerinde oynamakta olduğu oyunları, düzenlediği tertipler, gerici her girişimi, orta öğrenim gençliği artık tanımaya, anlamaya başlamıştır. Çeşitli faşizan hareketler, liseli gençliğin -düzeyi gitgide yükselen-demokratik bilinci sayesinde engellenmektedir. Bugün burjuvazi öyle bir çıkmaza girmiştir ki değil tüm eğitim meselesini halletmek, daha orta okul ve liselerdeki en basit problemleri bile çözümleyebilmekten aciz kalmaktadır. Öğrenci gençliğin önüne dikilen her problem geçmişte olduğu gibi göstermelik bir iki tedbirle geçiştirilememektedir, artık. Alınan her karar burjuvaziye daha da büyük açmazlar içine sürüklemektedir. Geçen yıl icad olunan Merktupla Yüksek Öğretim yutturmacası gibi bu yıl piyasaya sürülen ve ilk öğretmen okulu mezunlarının öğretmen olmalarını engelleyen kararda hiç bir meseleyi çözmeye gücü, yetmeyen, içine düştüğü bataktan kurtulmak için çırpınan burjuvazinin acizliğinin göstergesidir. Yalnız şuras açıkki bu çırpınışlar ne burjuvazinin ne de onların eğitim sistemini kurtaramıyacak tam aksine daha da batağa gömecektir. Nitekim yeni öğretim döneminin başlamasının üzerinden henüz bir ay geçmeden Türkiyenin dört bir köşesinde orta öğrenim gençliğinin demokratik - akademik mücadelesinin yükselişi ve alabildiğine yaygınlaşması söylediklerimizin kanıtlarıdır.

Şu anda öğretmen okulu öğrencilerinin problemleri en yakıcı biçimde kendini hissettirmektedir. IX. Eğitim şurasının bir kararnamesi ile statüleri değiştirilerek öğretmen liseleri durumuna sokulan ilk öğretmen okulları öğrencileri bu uygulamanın; veya hiç olmazsa eğitim ensitülerine giriş sınavlarının kaldırılmasını talep ederek (geçen hafta başından itibaren) boykota başlamışlardır. Bu gün ülkemizde 90 bin öğrenciyi barındıran 89 ilk öğretmen okulu bulunmaktadır. 7 yıllık olarak kabul edilen ve her mezunun öğretmen olacak bu okulların statüsü sonradan değiştirilmiş ve okul süresi 6 yıla indirilerek mezunların öğretmen olmaları engellenmiştir. Bu yeni uygulama ile öğretmenlik hakkı 6 yıllık bu ilk öğretmen liselerini bitirdikten sonra iki yıllık eğitim enstitüsünü de okuyan lara tanınmıştır. Fakat eğitim enstitülerinin sayısı çok az olduğundan ve girişde sınav yapıldığından dolayı ilk öğretmen liselerini bitirenlerin ancak belirli bir miktarı öğretmen olma imkanına sahiptir. Durmadan öğretmen yokluğundan yakınıp duran Milli Eğitimcilerimizin bu yeni uygulamayı hangi akla hizmet ederek getirdiği belli değil. Yalnız şurası açıktır ki; yığınlarca problem karşısında ne yapacağını kestiremeyecek kadar zavallı olan bu «gerici eğitim tezgahlayıcıları» emekçi halk çocuklarının ve öğrenci gençliğin nefretini her geçen gün daha da artarak kazanmaktadırlar. Ve orta öğrenim gençliği her geçen gün kendi meselelerini daha iyi kavramakta, ülkemizde uygulanmakta olan eğitimin hangi amaçlara ve kimlere hizmet ettiğini daha iyi görebilmektedir. Orta öğrenim gençliği giriştiği her demokratik eylemde, karşısında polisi ve silahlı faşist çeteleri bulmaktadır. İdare ile bir gerici üçlü ittifak oluşturan bu mihraklar ne kadar demokrasi düşmanı olduklarını açıkça göstermektedirler. Bu sindirme politikası bazı yerlerde nisbi başarıları elde etse de bu geçicidir ve hiçbir şekilde orta öğrenim gençliğinin «Demokratik Lise Kavgası»nı ve öğrenci gençliğin «Demok ratik Eğitim» mücadelesini bastırmaya yetmiyektir. Girişilen her gerici terörün karşına orta öğrenim geçliğinin demokratik bilinci ve kararlığı çıkacaktır. İşte bu noktada bizim için hayati önemi olan bir sorun ortaya çıkıyor; Demokratik Lise kavgasının tek tek okullarda, birbirinden bağımsız verilmesinin önüne geçmek, bunun getirdiği dağınıklığı ve güçsüzlüğü ortadan kaldırmak. Bunun için orta öğrenim gençliği tek tek kendi birimlerinde öğrenci birlikleri ve diğer kol faaliyetlerinde birleşip mücadeleye girişirken ülkemizdeki tüm orta öğrenim öğrencileri ile birlikte mücadeleye girmenin yollarını aramalıdır. Günümüzde acil görev olarak orta öğrenim gençliğinin tek tek okullarda örgütlemelerinin yanında merkezi bir orta öğrenim gençliğinin birliğinin yaratılmasının önşartlarını olgunlaştırmaktır. Tüm demokratik örgütlerden destek alınarak girişilecek böyle bir hareket büyük destek bulacak ve Demokratik Lise Kavgasını yeni boyutlara ulaştıracaktır. En geniş tabanın insiyatifi ve akademik çıkarları doğrultusunda gidilecek böyle bir örgütlenme en kısa zamanda gerçekleştirilmelidir. Bu konuyla ilgili ilkeleri belirlenmiş bir örgütlenme anlayışı ve bunun biçimleri gelecek sayımızda detaylı olarak konacaktır. Şu anda ÖĞRENCİ BİRLİKLERİ» için«, ve «MERKEZİ ÖRGÜTLENMENİN ÖN ŞARTLARINI OLGUNLAŞTIRMAK» için Demokratik Lise Kavgasında İLERİ!!!

ORTAKÖY EĞİTİM ENSTİTÜSÜNDE BOYKOT

12 Kasım çarşamba günü Devrimciler tarafından başlatılan boykot yazı baskıya verildiğinde hâlâ devam ediordu. 350 kişinin fiilen katıldığı 400 kişilik okulda faşistler tamamen tecrit edilmişlerdir. Geçen yılki taleplerini bu yılda tekrarlayan öğrenciler demokratik haklarını alana kadar direneceklerini belirtmişlerdir. Bilindiği gibi Türkiye'de eğitim enstitülerinde ve öğretmen okullarında boykotlar hızla gelişmektedir. Örgütlü mücadelenin aciliyetini koruduğu günümüzde eğitim enstitüsü ve öğretmen okulundaki öğrenciler, örgütlü mücadeleyi bu ıl kısmi de olsa gerçekleştirmişlerdir. Diğer okul larla sürekli ilişki kurmayı başarmışlardır. Bütün yurtta güçlü bir mücadele verecek lerine inandıklarını söyleyen öğrenciler taleplerini kısaca şöyle belirtmişlerdir.

1 — Devamsızlığın 1/3 e çıkarılması.

2 — 3 senelik eğitim enstitülerine devam hakkı,

3 — Eylül imtihanlarının verilmesi,

4 — Okulun yanıbaşında halen boş bırakılmış 600 kişilik yurda öğrencilerin yerleştirilmesi.

5 — Okul kantinin düzeltilip emek sorununun halledilmesi.

6 — Öğretmen kıyımına bir an önce, son verilmesi,

Ortaköy Eğitim Enstitüsün deki devrimci öğrenciler anti-demokratik uygulamalar karşısında yılmadıklarını, de mokratik mücadelelerinin de vam edeceğini bu konuda somut adımlar attıkların da söylemişlerdir. Örnek olarak ta bir kaç gün içinde bir dernek kuracaklarını belirtmiş lerdir.

NİŞANTAŞI DIŞ HEKİMLİĞİNDEKİ KARARLI MÜCADELE

Nişantaşı Diş Meslek Yüksek okulunda İ.İ.T.İ.A den ayrılıp İstanbul Üniversitesindeki tıp kuruluşlarından birine bağlanmak için sürdürülen boykot 220 gününü doldurmuştur. Öğrenciler kararlı tutumlarını sürdürmektedirler. Genç Dişçiler Derneğinin belirttiğine göre bu ka rarlı tutum okulu resmen İ.Ü. bünyesine alınana kadar devam edecektir. 1971 de özel yüksek okullar kapatılınca çıkartılan 1472 sayılı yasa ile geçici olarak akademilere bağlandılar. Fakat diş hekimliği ile ilgili akademi bulunmadığından N.D.H. Y.O. tasfiye olana kadar İ.İ.T.İ.A ne bağlandı. Daha sonra açıkta kalan lise mezunlarını isdihdam etme zorunluğundan dolayı 1472 sayılı yasada yapılan değişiklikle okula öğrenci alındı. Böylece 1472 sayılı yasa kendi içinde doğan çelişkiden dolayı işlerliğini kaybetti. Ama akademinin ve koordinasyon kurulunun tutuma yüzünden N.D.H.Y.O na bir çözüm getirilmedi. Kısa vadede çözüm getirmek için yapılan yüzeysel değişiklikler yüzünden çok karmaşık bir hâl olan N.D.H'Y.O yönetmenliklerinin içinden çıkılmaz bir durum aldı. Bu karışıklığın düzeltilmesini isteyen öğrenciler 1974-1975 ders yılı başında 33 günlük bir boykot yaptılar. Yöneticilerin istekleri kabul ettiklerini bildirmeleri üzerine boykot sona erdi. Daha sonra hiç bir çalışmanın yapılmadığını gören öğrenciler 1975 nisan ayında boykotu başladılar ve halen boykota devam etmektedirler.

G.D.D. yöneticilerinin yaptığı açıklama şöyledir: «NDHYO öğrencileri olarak bizler gerici İİTİA yönetimine karşı başlattığımız bu boykot semeresini göstermeye başladı. Önceleri bizleri dinlemek zahmetine katlanmıyan Akademi yöneticileri öğrencilerin kararlı tutumları kar şısında boykotu ciddiye almak zorunda kalmışlardır. İ.Ü ile yarışa giren akademi NDHYO'nun, İÜ ne bağlanmasını gurur meselesi yapmış ve bu yüzden öğrencilerin uzun müddet boykotta kalmalarına sebep olmuşlardır.

Halkımıza yararlı gerçek birer diş hekimi olmak arzusundan başka istekleri olmayan öğrencilerin hiç bir uğruna oyalıyan Akademi başkanı ve yöneticileri boykotun uzamasının gerçek sorumlulurıdır. Buna GDD yöneticileri olarak kamu oyuna duyurur ve şiddetle protesto ederiz.

Bu boykot şunu bize bir daha doğruladı. «Hak verilmez alınır» bizlerin örgütlü ve kararlı tutumu haklarımızın alınabileceğini gösterdi. Yanlış uygulamalar ve haksızlıklar yapanlara karşı bireysel değil örgütlü mücadelenin verilmesi gerektir diğini gösterdi.

Yaşasın demokratik üniversite mücadeledeiz

EĞİTİM ENSTİTÜLERİ FAŞİST YUVALAR HALİNE GETİRİLMEK İSTENİYOR

Yuksek puanlı üniversite ve fakültelere giremeyen yoksul-emekçi lise mezunlarının zorunlu olarak tercih ettikleri Eğitim Enstitüleri-ne, faşist baskılar ve uygula malar gün geçtikçe artmaktadır.

Eğitim Enstitüleri, idari yönden doğrudan doğruya Milli Eğitim Bakanlığına bağlı olduğundan öğretim görevlilerinin ve öğretmenlerin hiç bir güvenceleri yoktur. Okul yöneticilerinin iktidarın sınıfsal yapısına göre kayfi olarak görevden alınması konusundaki anti-demokratik uugulamalara MC iktidarı tarafından daha fazla hız verilmiştir. MC iktidarı başta Atatürk Eğitim Enstitüsü ve Gazi Eğitim Enstitüsü olmak üzere diğer Eğitim Enstitülerinin müdür ve öğretmenlerini görevden alıp başka yerlere atamış; sadece Gazi Eğitim Enstitüsü'nde 20 kadar öğretmen başka okullara atanmıştır. Ankara Eğitim Enstitüsü'nün başına MHP Konya Milletvekili adayı İbrahim Torunbay getirilmiştir.

Orta Öğretim yönetmeliğinden farksız bir yönetmelikle eğitim yapmak zorunda bırakılan Eğitim Enstitüsü öğrencileri, «demokratik-özerk üniversite» ilkesi ile bağdaşmayan gerici, faşist uygulamalar altında yüksek öğrenim yapmaya çalışmaktadırlar. Öğencilerin devam etme ve sınıf geçme konusundaki tâbi oldukları yönetmelik, lise yönetmeliğinden farksızdır.

MC iktidarının gelmesinden sonra Eğitim Ensititülerine fa şist saldırılar yoğunlaşmıştır. Gazi Eğitim Enstitüsü, Atatürk Eğitim Enstitüsü, Eskişehir Eğitim Enstitüsü, Atatürk Eğitim Enstitüsü, Eskişehir Eğitim Enstitüsü, Konya Selçuk Eğitim Enstitüsü, faşist komandoların saldırdıkları ve olay çıkardıkları okullardan sadece bir kaçıdır. Bu okullarda tabancalı, muştalı, bıçaklı, sustalı, zincirli faşist komando çetelerinin saldırısıyla her an karşı karşıya gelme durumunda olan devrimci öğrencilerin can ve okuma güvenliği kalmamıştır. Devrimci öğrenciler, okular faşistler tarafından işgal edildiğinden derslere girememektedirler.

Bütün bunlar, Eğitim Enstitülerinde anti-demokratik, faşizan bir yönetimin ve gerici eğitim sisteminin yerleştirilmeye çalışıldığını göstermektedir.

SUNGURLAR İŞÇİLERİ YÜRÜDÜ

Uzun süredir, kararlı, dirençli ve fedakârca süren Sungurlu direnişi devam ediyor. Patron sendikasını işverinden kovmak, ekonomik mücadelelerini daha sağlam şekilde sürdürüp, işçi sınıfının burjuvaziye karşı kazanmış olduğu başarılarının yanına bir yenisini koymak için, Sungurlu işçileri bir gösteri yürüyüşü yaptılar.

Elbetteki, refarandum hakkının gerçekleşmesi onun, bizzat işçi sınıfının »gelişen müscadelesinin bir ürünü olarak yasalaştırılması, burjuvazinin önemli kalelerinden biri olan sarı sendikacılığın yıkılması olacaktır. Bunun önemi nedir? Herşeyden önce Türkiye proletaryasının, sınıf mücadelesinin önemli aşaması olacaktır. Çünkü kendi devrimci sendikalarının yönetiminde toplu sözleşmelere otursa dahi, kesin kurtuluşlarının yalnız ekonomik mücadeleyle olamıyacağını daha çabuk ve somut olarak kavrıyacak lardır. Yani refarandum hak kının söke alınması işçi sınıfının ekonomik ve siyasi mücadelesinin boyutlarını daha da geliştirecektir.

İşte bu gerçekleri kavrayan yiğit Sungurlu işçileri sürdürdügleri kararlı direnişi 14 Kasım cumartesi günü yaptıkları gösteri yürüyüşüyle daha ileriye götürmüşlerdir. Aksaray - Lâleli - Beyazit yolunu izleyen yürüyüşde BAĞIMSIZ TÜRKİYE, KATİL SERMAYE, KAHROLSUN FAŞİZM, İŞÇİ - KÖYLÜ ELELE HALK CEPHESİNDE gibi devrimci sloganlar atılarak ve çeşitli devrimci marşlar söylenerek Sultanahmet meydanına kadar gelinmiştir.

Tam bir disiplin ve düzenlilik içinde cereyan eden yürüyüş Sultanahmet meydanında bitmiştir.

MALTEPE KÜLTÜR DERNEĞİ ARANDI

8 Kasım cumartesi günü (Mal-Ded) Maltepe Demokratik Dayanışma Derneği polis tarafından basılarak aranmış çeşitli evraklara ve derneğin karar defterine el konulmuştur. 21 arkadaşımızıda beraberlerinde götüren polisler ayni gün dördü kız olan arkadaşları serbest bırakmışlardır. Dernek «mahkeme kararı var» denilerek karar gösterilmeden aranmış ve arkadaşlarımız gerekçesiz olarak 1. şubeye götürülmüşlerdir.

Ancak bu ve bunun gibi baskılar bizi yıldıramaz. İsim, adres tespit ederek bizleri korkutacaklarını zannediyorlarsa yanılıyorlar. Derneğimiz üzerine yapılan anti-demokratik baskıları kınıyouz. Ülkemizde verilen Bağımsızlık-demokasi kavgasında sonuna kadar beraberiz.

MAL-DED Adına
Hasan Şükrü DAL

ANGOLA'DA BAĞIMSIZLIK...

(Baştarafı 3. sayfada)

asker yollamaktadır. ABD emperyalizminin tam bir oyuncağı olan Zaire devlet başkanı Mobutu ve onun gerici yönetiminde aynı nedenle MPLA ya karşı savaşmak için FNLA ve UNITA ya her türlü yardımı yapmaktadır. «Halkın Sesi» ve ÇKP yöneticilerinin kendi «bilimsel» teorileri papağan olarak seçtikleri bu yönetimin niteliğini belirtecek açıklamayı yapalım: «Mobutu dünyanın en zengin kişisinden biri haline gelmiş. Bazı hesaplara göre ulusal gelirin yüzde 7 si kendisi ve ailesine akıtılıyor.» Elbetteki böylesine rezil bir haydutun Dışişleri Bakanı, Pekin'li yöneticilerinin gönlünü hoş ederek «Sovyet Sosyal emperyalizmine karşı olduğunu» (Halkın Sesi, s. 32) açıklamakta herhangı bir sakınca görmeyecektir.

Angola'ya yapılan emperyalist fiili müdahalenin ayrıca «ABD Dışişleri Bakanlığı Zair'ye ivedilikle 60 milyon dolar tutarında bir yardım yapılması için kongreden istemde bulunmuştur.»

Temeli tamamen sınıfsal ilişkilere dayanan, bu yıl başından günümüze kadar sadece 20 binin üstünde insanın öldüğü bu iç savaşta MPLA'ya karşı girişilen bu canice saldırı karşısında elbetteki sosyalist sistem ve ilerici ülkeler MPLA'yı yalnız bırakmayacaktır. Aksini iddia etmek, Angola'da gerçek bağımsızlık taraftarı yüzbinlerce yurtseverin öldürülmesine göz yummak 6,5 milyon nüfuslu Angola'yı tekrar emperyalizmin sömürüsüne itmek yenden başlatılacak anti-emperyalist savaşta yüzbinlerce yurtseveri ölüme göndermek olacaktır. Böyle bir sessiz kalış sadece Angola için değil, ilerici tüm dünya hakları için bir cinayet olmayacak mıdır? Sovyetler Birliği ve sosyalist sistem için maoistlerin yaptıkları suçlamalar o kadar gariptir ki eğer MPLA'ya yardım ederse «caniyane planları olan bir ülke», etmese «dünya halklarının mücadelesinden korkan revizyonist, pasifist» tir.

Veya girişinde «Halkın Sesi» dergisine küfürle başlayan, ama ne hikmetse küfüre muhatap dergi tarafından basılıp, kitlelere lanse edilen «meçhul» bir yayın organında «Sovyet sosyal emperyalizmi»nin oluşumu «bilimsel» olarak ispatlanmaya çalışılıp, kaynağı artık malum olan beli yerlerden alıntı yapılarak «sen hem emperyalistlere olan aşırı borcun yüzünden yakında iflas edecek, aynı zamanda hem de üçüncü dünya ve sosyalist ülkeleri doymak bilmez bir hırsla sömüren karnına milyarlarla rubleyi dolduran bir süper olabiliyorsan..»

Lenin'in sosyalist ülkesi için maocular işte böyle «bilimsel» tahliller yapıyorlar.

ANGOLA VE ÇİN'İN TAVRI

Elbetteki m a o c u l a r, Sovyetler üzerindeki bu «bilimsel» tahlilleri kendi kafalarından uydurmuyorlar, onlar «Başkan Mao»nun «Yüce düşüncesi»nin şampiyonudurlar. Marksizmle artık hiç bir ortak noktası kalmayan, maoizm bakalım Angola konusunda ne söylüyor. Çin Halk Cumhuriyeti Başkan Yardımcılarından Li Sen-Nien diplomatik bir ziyafette konuşuyor. «Ard niyetleri olan bu süper devlet (Sovyetler Birliği kastedilmekte) Afrika Birliği Örgütü tarafından tanınan üç Angola Kurtuluş Örgütü ufak tonlar sokmak için elinden geleni yapıyor ve Angola'nın **milli birliğini** baltalıyor. (Angola gibi sınıflar üstü ve sınıflardan bağımsız bir ülkeye ve oradaki sebebi neden ve bilinmeyen üç ayrı örgüte bu yapılır mı?)... Angola halkının **bağımsızlık sürecini** ciddi bir şekilde kesintiye uğratıyor. (Şu süreci bir de şen anlatsana...) Çin üç Angola kurtuluş örgütüne her zaman **eşit davrandı**. (Biri marksist, ikisi marksist olmayan üç örgüt ve aralarındaki farklılığı hasır altı etmeye özel bir dıkkat göstererek hepsine eşit davranma) Angola'nın **milli çıkarlarından** hareketle (İşçi sınıfının mı? burjuvazinin mi? Yoksa malum milli çıkarlar mı?) Aralarındaki anlaşma yılları **barışçı yolla** (barış kelimesine her türlü allerjisi bulunan bir görüşün, sınıfsal savaşın tam göbeğinde barış önermesi...) Angola'nın milli bağımsızlığını gerçekleştirmek için çalışanları kesinlikle savunuyor ve içtenlikle diliyoruz. (Diyelim ki: Bu üç örgüt barışçı yol konusunda şimdilik anlaştı, ülke sosyalizme mi, yoksa kapitalizme mı yönelecek konusunda bu örgütlerarası savaşın tekrar başlaması kaçınılmaz değil mi? Yoksa bu örgütlerin durumunu açıkça belirleyen herhangi bir tahlil sonucunda böyle bir şeyin olmayacağını mı belirttiniz? Ayrıca soyut «milli bağımsızlık» olur mu? Hadi siyasi bağımsızlık anlamında olabilir! Peki devrimin hemen ardından kapitalist yol mu, sosyalist yol mu. Bu nasıl nayin edilecek, barışçı yollarla mı? Yoksa iki görüşü de hoşnut kılacak üçüncü bir yol mu var?) (Halkın Sesi, s. 26) (Açıklamalar bizim.)

Bizim, içinde işçi sınıfı ve sosyalizm geçmediği için, «Devrimci» esprisini bir türlü kavrayamadığımız bir slogan da şu: «Ülkelerin bağımsızlık, milletlerin kurtuluş, halkların devrim talebinin» (Halkın Sesi, s. 32) ne anlama gelebilir?

Ama Angola'da ilerici yurtsever güçler, bağımsızlık devriminin kazançlarını korumak için işçi sınıfının ideolojik öncülüğünde sosyalizme yönelmek istiyorlar ve bunun için de savaşmaya kesinlikle kararlılar.

HALUK TAN İPEKÇİ'NİN DEMECİ

(Baştarafı 2. sayfada)

men güçlere, sömürüye, onların baskı ve zulmüne karşı amansız bir mücadele yürütmekte. Bunun çözümü işçi sınıfı ve emekçi halkın devrimci demokratik iktidarı ile olacak. Üniversite gençliğinin verdiği mücadelede, bundan kopuk bir şey değil, aksine sıkı sıkıya bu sınıf mücadelesine bağlı, onun kopmaz bir parçası. Bu anlamda çözümleri yalnız öğrenci gençlik sınırları içinde ele almak bizi büyük yanılgılara getirir. Meseleye genel olarak Türkiye açısından ülkedeki politik durum açısından yaklaştığımızda, işçi sınıfı ve emekçi halkın iktidar yolunda, politik ve diğer örgütlenmelerinin sağlanması ve faşizme karşı örgütlü kitlelerin çıkması, öğenci gençliğin mücadesinin de işçi sınıfına ve onun örgütlenmesine sıkı sıkıya tabi kılınması. Kısaca bu, Eğer bunu görmüyorsak, önereceğimiz diğer çözümler havada kalacak, özünde çözümsüzlük olacaktır. Günümüz Türkiyesinde sosyalistlerin dağınıklığı, işçi sınıfının öz ve öncü partisinin yokluğu, işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin ayrı kanaldan akması, yukarda dediklerimizi doğrulayan ve esas görevi önümüze koyan cümleler... Öğrenci gençliğin meseleside ancak işçi sınıfı sosyalistlerinin bu yoldaki kararlı mücadeleleri ve iktidarın işçi sınıfı tarafından alınması ile çözülecektir.... Ama, bu demek değildir ki, tüm bunlar halledilene kadar, içinde bulunduğumuz şartlarda öğrenci gençlik duracak. Hayır! Meseleyi doğru tesbit ettikten sonra bugünün şartlarında eğemen güçlere ve faşizme karşı öğrenci gençlik, aktif bir şekilde mücadele etmeli ve bu mücadeleyi kolaylaştıracak örgütlenmeyi sağlamlıdır. Biz okullarda faşist saldıralara karşı tek tek silahlı arkadaşlarla değil, -bu bizim kurbanlık koyun olduğumuz anlamına değil, muhakkak ki, kendimizi koruyacağız- öğrenci gençliğin kitlesini çıkararak, mücadele etmeliyiz. Öğrenci gençliğin büyük yığınlarını bu mücadelenin içine çekmeliyiz. Bu da ancak sosyalistlerin başını çekeceği sağlam demokratik kitle örgütlenmesi ile halledilir. Bizler tüm fakültelerde okullarda öğrencilerin akademik-demokratik taleplerinden hareketle, birim dernekleri oluşturmalı ve bunların üniversiteler çapında federasyonlaşmasını sağlamalıyız Kurulacak örgütleri sosyalist grupların tekkesi olarak gören görüşlere karşı çıkmalı, onları tecrit etmeli ve demokratik kitle tabanı üzerinde bu örgütlenmeyi sağlamalıyız. Eğer biz gelişen işçi sınıfı hareketini örgütlemede doğru ve aktif görev alıyorsak, bunu esas görev olarak ön plana çıkarıyorsak, işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri ile öğrenci gençlik hareketinin sıkı bağını görüyor, bunu pekiştirmek için çalışıyorsak, işte kalıcı çözüm ancak buradan geçer. Kısacası, bu çatışma bu faşist saldırılar engellenebilir ama, ancak yukarda dediğimiz gibi ve ayrıca bu, işçi sınıfının ve emekçi halkın iktidar için verdiği mücadele süreci içinde ele alınmalıdır. Ayrıca şunu belirtmekte fayda var: Faşizme ve faşist saldırılara karşı vereceğimiz mücadele, üniversiteleri, okulları bırakıp kaçmakla veya bunu önermekle kısaca «AMAN PROVAKASYON OLUR» yaygarası altında pasifizmin batağına düşmekle de halledilemez. Mücadele, toplumun tüm, kesimlerinde verilen amansız sınıf mücadelesinin yansımasıdır, dikenlidir kanlıdır.

Özetlersek, egemen güçler, sosyalist hareketi zaafa uğratmak, öğrenci gençliğin mücaddelesini yozlaştırmak ve kendi emellerine alet etmek için saldırmaktadır. Buna karşı işçi sınıfı ve en geniş emekçi kitlelerin örgütlenmesinin acil görev olduğunu unutmadan, öğrenci gençlik üzerinde tezgahlanmaya çalışılan tüm oyunları boşa çıkarmak için örgütlü bir şekilde mücadele etmeli yalnış örgütlenmeanlayışlarını ve örgütleri tecrit etmeli ve bizim GSB olarak yukarıda da önerdiğimiz doğru örgütlenmeyi hakim kılmalıyız.

sosyalist
GENÇLİK

Çıraklık sorununu sendikacılar anlatıyor:

Maden-İş sendikası IV. Bölge Temsilcisi Halit Erdem ve ASİS Sendikası Kartal şube yönetim kurulu üyesi Ali Karaşıklı, Sosyalist Gençlik gazetesinin, çıraklık sorununa ve bu konuda yürütülen çalışmalara ilişkin sorduğu soruları yazılı olarak cevaplandırmışlardır, aynen yayınlıyoruz.

Sosyalist Gençlik gazetesinin sorduğu sorular:

1 — Bütün iş kollarında olduğu gibi sizin iş kolunuzda da çıraklar hunharca sömürümekte, sendikasız, sigortasız çalıştırılmakta ve dayak, küfür gibi baskıların yanısıra angaryaya tabi tutulmaktadırlar. Bu genç işçileri sendikalaştırmak ve sigortalaştırmak için bir çalışmanız varmı.

2 — Her türlü sosyal haktan yoksun olan çıraklar devamlı iş kazalarıyla karşı karşıya kalmaktadırlar, örnekleri çok görülen iş kazaları hakkında ne düşünüyorsunuz, sendika olarak görevleriniz nelerdir.

3 — İş kanunundaki 5. maddeninin iptal edilmesi için bir çalışmanız varmı.

4 — DİSK genel kongresinde çıraklar hakkında alınan kararlar uygulanmakta mıdır.

5 — Genç Sosyal Devrimciler Birliği (GSB), çıraklarla ilgili bir kampanya yürütmektedir bu kampanya hakkında ne düşünmektesiniz.

6 — GSB, çıraklarla ilgili kapanyayı sendikalar ve çeşitli demokratik kuruluşlarla ortaklaşa yürütmeyi düşünektedir, bu konuda siz ne düşünüyorsunuz.

Halit Erdem cevaplıyor...

Sosyalist Gençlik gazetesinin ve Genç Sosyal Devrimciler Birliğinin, çırakların sorunlarını dile getirmesi ve bu konuda kamu oyunu aydınlatması ve bu yolda yürüttüğü demokratik mücadeleyi olumlu karşılıyoruz.

1 — İşkolumuzda çalışan genç işçilerin ve çırakların sendikalaşması için diğer işçilerden bir ayırım gözetmiyoruz. Örgütlendiğimiz fabrikalarda bulunan çırakların, en tabii hakkı olan sendikaya üye olma ve sendikal haklardan yararlanmasını sağlıyoruz. Ve yine her örgütlü olduğumuz fabrikada sigortasız işçi çalıştırılmamasını sağlıyoruz. Ancak binlerce işçinin çalıştığı küçük atölyeler de örgütlenmemiz ve onları bir sendika çatısı altında toplayarak sendikal haklardan yararlandırmamız, yürürlükteki anti-demokratik kanunlar çerçevesinde mümkün olmamaktadır. Yine her gün bir fabrika kapatmak bir bakkal dükkanı kapatmaktan daha kolay. IV. Bölge olarak küçük atölyelere girmemiz mümkün değil. Kaldıki 30-40 kişilik iş yerlerinde bile örgütlenmemiz çok zor oluyor. Son dört ay içinde Anadolu yakasında ve ma den eşya işkolunda sekiz iş yeri Maden-İş sendikasını sokmamak için kapanmıştır. Bu sayı daha da büyüyebilir. Bu konuda tüm anti demokratik kanunların ve iş kanundaki 13 ve 17. maddelerin de yürürlükten kaldırılması için konfederasyon olarak demokratik mücadele yürütüyoruz. DİSK'in tertiplediği 20 Eylül, «Demokratik Hak ve Özgürlükler İçin Mücadele Mitingi» bu yolda mücadelenin somut örneklerdir.

2 — İş kazaları bugün kârdan başka birşey düşünmüyen ve gerekli emniyet tedbirleri almayan patronların sebep oldukları bir zulüm mekanizmasıdır. Biz Maden-İş olarak örgütlendiğimiz fabrikalarda iş kazalarını önleyici tedbirler alıyoruz. Ancak bunun yeterli olmadığı bir gerçektir. İş kazalarını önlemek için önce iş sağlığı ve kurallarının kesin ve eksiksiz olarak uygulanması gerektiğini ve buna uymayan işverenlerin ağır bir şekilde cezalandırılması gerektiğine inanıyoruz.

3 — Bu konudaki çalışmalar Hukuk Dairemiz tarafından yürütülmektedir.

4 — Genç işçiler konusunda DİSK Kongresinde alınan karar birinci paragrafta izah edildiği gibi uygulanmaktadır.

5 — Genç işçiler ve çırakların her türlü demokratik haklarının korumak için açılan kampanya kamu oyu yaratmak açısından olumludur.

6 — Maden-İş olarak gerek örgütlenme politikamız, gerekse amaç ve ilkelerimiz, işçi sınıfının tabandaki gerçek birliğini sağlamaktır. Genç işçilerin örgütlenmesi bu ilke lerin dışında değildir. Bu konuda gerekli çalışmalar yapılmaktadır. Örgütlenme politikamız içinde yapılan her türlü demokratik çalışmayı destekleriz.

Mücadelenizde başarılar dilerim.

Şimdi Ali Karaşıklı cevaplıyor...

1 — Çırakların sendikalaşması genel olarak fabrikalardaki işçilerin örgütlenmesinden ayrı düşünülemez. Ancak bazı iş kollarında, özellikle atölyelerde çırak çalıştırıldığı göz önüne alınırsa ASİS olarak bu tür yerlerde örgütlenme çalışmalarını yürütüyoruz. Ağaç iş kolunda çıraklar için en belirgin örnek Ankara'da Siteler'deki marongoz atölyeleridir. Burada binlerce çırak çalıştırılmakta ve iş güvenliği olmadan sömürülmektedir. Ancak genede belirtelim çırakların bu durumlarından kurtuluşu işçi sınıfının mücadelesi sonunda olacaktır. Ve çırakların sendikalaştırılması tüm işçi sınıfının sendikalarda örgütlenerek ekonomik mücadeleyi yürütmelerinden ayrı düşünülemez.

2 — İş kazalarında tüm işçileri tehdit eden bir tehlikedir. Ancak sigortalı olmak bir garanti sağlar, fabrika işçisine. Fakat çıraklara gelince, sigortasız olmaları onların en azından bugünkü kanunlar tarafından bile korunmalarını engelemektedir.

Bu konuda yapılması gereken, tüm sigortasız işçi çalıştıran işletmeleri teşhir etmek, baskı yoluyla sigortalı işçi çalıştırmaya zorlamaktadır. İkinci olarak sigortalı işçilere sözleşmelerle bir miktar daha iş güvenliği sağlamaktır. Fakat bu sömürü düzeni devam ettikçe, para babaları açkurtlar gibi işçiyi sömürdükçe iş kazalarının önlenmesi imkansızdır. Öyleyse iş güvenliğinin sağlanması işçi sınıfının kurtuluşuna bağlıdır.

3 — Bu konuda, işyerinde hangi statüye bağlı olursa olsun tüm işçilere aynı şartların uygulanması yolunda çalışılmaktadır. Dolayısıyla çırak statüsü ortadan kalkmaktadır.

4 — Bu konu hakkında bilgim yok.

5 — Türkiye'de çırak çalıştıran atölyeler var oldukça ve sigortasız işçi çalıştırıldığı, çıraklara dayak ve küfür uygulandığı sürece GSB tarafından yürütülen bu mücadele tüm işçi sınıfının sürdürdüğü mücadelenin haklı bir parçasıdır. Tüm devrimci sendikalar tarafından desteklenmelidir.

6 — Yürütülecek ortak mücadelenin kapsamı ve hedeflerinin ortakça tayin edilmesi halinde bu mücadeleye katılırız.

Pancar Motor işçileri direndi

7 Kasım Cuma günü haklarını almak için direnişe geçen 800 Pancar Motor işçisi, işvereni 26 saatte pes ettirerek başarıya ulaştı.

Aylarca süren teşkilatlanma çalışması sonucu, 1063 işçinin bu ezici çoğunluğu, Türk-İş'e bağlı Türk Metal-İş sendikasından istifa ederek DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasına geçiler. Buna rağmen işyerinde toplu sözleşme yapma yetkisi 16 üyeli sarı Türk Metal-İş'e verildi. Yine her yerde oynanan oyundu bu. 4 ve 8. İş Mahkemelerinin verdiği referandum kararı, Yargıtay 9. Dairesi tarafından geri çevrildi. Burjuvazi kendi yaptığı kanunları bile uygulamıyordu. Böylelikle işçi sınıfının ve Pancar Motor işçilerinin ekonomik-demokratik mücadelesine set çekeceklerini, onları yıldıracaklarını sanıyorlardı ama tutmadı.

Aşağı yukarı 1,5 ay süren görüşmelerden sonra toplu sözleşme imzalandı. Türk Metal-İş, bu sözleşme ile birinci yıl 4.25 liralık ikinci yıl için 4.— liralık bir ücret zammı almıştı. Görünüşte iyi gözüken bu artış, gerçekte Pancar Motor işçisi için düşüktü. Çünkü bu fabrikada saat ücreti diğerlerine oranla oldukça düşüktür. Bir çok işçi hâlâ 5,5 liralık saat ücretiyle çalışırlar.

İşçiler Maden-İş'ten istifa etmeyerek birliklerini korudular. Dayanışma aidatı öde yerek toplu sözleşme haklarında nfaydalanacaklardı. Ancak ne varki, işveren-sarı sendika işbirliği yapılarak işçileri Maden-İş'ten koparmak için baskı yapmaya başlanıldı.

Fabrika müdürü, dayanışma aidatlarını getiren işçinin suratına paraları vurdu. Bu arada bazı bilinçsiz işçileri istafa ettirmek için sigorta kartlarını topladılar. Olayı protesto için bir kısım işçi fabrika içinde yürüyüş yaptılar. Bunun üzerine işveren, bilinçli bir arkadaşı işten attı. Böylece olaylar artık patlama noktasına gelmişti.

7 Kasım Cuma günü saat 15.30'da, posta değişimi sırasında, işçiler atılan arkadaşları da aralarına alarak, «işçiyiz güçlüyüz», «Maden-İş» diye bağırarak içeri girdiler ve diğer işçilerle birleştiler.

İstedikleri, atılan arkadaşın geri alınması ve Maden-İş'in kabul edilmesiydi.

Kabul edilmemesiyle, direniş başladı ve kapılar kaynak landı. Fiili durum ertesi gün saat 18.00'e kadar sürdü.

Direnişin örgütlü ve disiplinli geçmesi, işçilerin birliği ve kararlı mücadelesi, işvereni çabuk dize getirdi ve istekler kabul edildi.

Bu direniş, Pancar Motor işçisine çok şey kazandırdı. Bir kere daha gördüler ki, başarının yolu örgütlü ve kararlı mücadeleden geçiyor.

Bu gün bir çok Pancar Motor işisi, kurtuluşunun, kendi örgütlü güçlerinin ese ri olacağını biliyor.

SOSYALİST GENÇLİK

Sahibi: Baykal GÜRSOY / Sorumlu Müdür: Rafet İÇÖZ / Yönetim Yeri: Ahmet Şuayip Sok. No. 33/1, Vezneciler - İstanbul / 6 aylık abone: 20 T.L. / 1 Yıllık abone: 40 T.L. / 15 günde bir çıkar. Son baskı tarihi: 26/11/1975 / Dizgi, baskı: Arpaz Basımevi, Cağaloğlu - İstanbul / Sayı: 12 / Fiyatı: 200 Kuruş.